

Glasilo OŠ J. Hudalesa Jurovski Dol

april 2010

ŠOLSKI ŽAREK

Pozdravljeni!

Zima je že zdavnaj odšla iz naših krajev. Prišla je pomlad in z njo tudi nova številka glasila Šolski žarek, ki je bolj pomladno obarvana. Pred nami so topli meseci in marsikdo bo želel prosti čas preživeti zunaj. Ob vašem sproščanju na svežem zraku pa se vam bo poleg sveže limonade prileglo tudi kaj dobrega branja.

Prisrčno vas vabimo, da preberete literarne in druge sestavke, ki govorijo o utrinkih našega šolskega življenja. Lepo vas pozdravljamo in vam želimo čim več znanja ter lepih ocen.

Uredniški odbor 8. razreda

Anja Lorber, 6. r.

Nino Ornik, 2. r.

Čudežna palica

Neki kralj je imel čudežno palico, ki je imela čarobno moč. Nekega dne pa palice ni bilo več, izginila je. Kralj je ukazal svojim podložnikom, da naj jo po vsej deželi iščejo in nalepijo plakate. Palico so iskali tudi po drugih deželah.

Čez nekaj dni je prišel na grad neki tujec. Slišal sem, kaj se je zgodilo s čarobno palico, je rekel. Mislim, da jo je nekdo ukradel. Kralj je pomislil, da ima tujec prav. Lahko bi jo ukradel zmaj Vili. Ukazal je, naj gredo pogledat v zmajevo votlino. Našli so spečega zmaja in v njegovih rokah čudežno palico. Vzeli so mu jo in zmaj se je zbudil. Začel je bruhati ogenj, a podložniki so pravočasno odnesli palico na grad. Kralj se jim je zahvalil in pripravil veliko zabavo. Plesali so vso noč.

Daša Dužević, 3. r.

Čarovnica

V neki hiši je živela čarovnica. Zelo rada je letala na metli, čeprav je padala z nje. V ponedeljek pa je našla kristalno kroglo, prav takšno, kot jo je videla v sanjah. Ko je pogledala v njo, je videla fan-

Filip Senekovič, 3. r.

ta. Takoj se je odločila, da ga bo spremenila v žabo, slona in v miš. V sredo je v krogli videla deklico. Tudi njo je hotela spremeniti v žabo, slona in v miš. Premišljevala je, kako naj pride do njiju. Tedaj se je spomnila, da lahko kristalna krogla leti. Z njo je odletela na vas in oba otroka pripeljala v svojo hišo. Zaprla ju je v klet. Otroka sta jokala. Naenkrat se je prikazala čudna meglica in iz nje je stopila vila. Potolažila je otroka. Pritekla je čarovnica in napadla vilo. Dolgo sta se borili in zmagala je vila. Kmalu je rešila otroka in ju odpeljala domov.

Mineja Draškovič, 3. r.

Hiška v snegu

Nekoč je bila hiška, zasnežena z belim snegom. V njej je bila smreka, okrašena z okraski. Peč je bila obložena z mokrimi nogavicami.

Otroci Tinkara, Jurček in Franček so spali. Tinkara se je prva zbudila, drugi je bil Franček, Jurček pa zadnji. Tinkara je pogledala v nebo in videla, kako sneži. Skupaj so stekli na dvorišče. Naredili so tri velike kepe za snežaka in jih položili eno na drugo. Ooo, ne, je zavpil Franček, nimamo korenčka in metle. Stekli so k babici in jo prosili

Filip Senekovič, 3. r.

Larisa Knezar, 4. r.

za korenček. Manjkala jim je le še metla. Odšli so k stricu, ki je pred hišo pometal s staro metlo. Nam posodite metlo? so glasno prosili. Potrebujemo jo za snežaka. Seveda, ne potrebujem je več. Snežaku so namestili korenček za nos, v roko pa so mu dali metlo. Bili so ponosni na svojega snežaka in srečni tega zimskega dne.

Filip Senekovič, 3. r.

Ptičji ples

V gozdu je bil ptičji ples. Vrabec je vprašal sinico, če bi plesala z njim. Premislila bom, je odgovorila sinica. Ko je zaigrala godba, jo je povabil na plesišče. Sinica je z veseljem šla z njim. Ptički so plesali in plesali vse do polnoči. Tedaj so se poslovili, le vrabec in sinica sta ostala. Ko je tudi godba odšla, sta se poslovila. Zjutraj je sinico čakalo vrabčevo pismo. V njem se ji je zahvalil, da je plesala z njim in jo povabil v kino. Povabila je bila zelo vesela. 25. 1. 2010 ob desetih zvečer jo je peljal v kino. Ogledala sta si film Ljubezen se zgodi. Med gledanjem filma je vrabec vprašal sinico, če bi se poročila z njim. Bila je tako presenečena, da ni mogla takoj odgovoriti. Nato je dahnila seveda. Ko je bilo filma konec, sta se odpeljala domov.

Vrabec je poljubil sinico in ji zaželel lahko noč. V sredo sta se poročila. Drugi dan se je sinica preselila k vrabcu. Vrabec jo je poljubil za dobrodošlico. Najprej sta pojedla kosilo, potem pa jo je vrabec presenetil z novim povabilom v kino. Tokrat sta si ogledala film Jelenček Niko.

Vesna Ornik, 3. r.

Kmet in čarovnica

Nekoč je nesel kmet v bližnje mesto nekaj na prodaj. Težko breme, ki ga je tiščalo v hrbet, ga je prosilo, da si je odpočil na nekem pečevju. V tisti pečini je bila zaprta velika kača. Ko je ta kmeta ovohala, ga je pristrčno prosila, če bi jo osvobodil. Kmet je mislil, da ga bo kača umorila. Ko je kača videla, da je kmet ne misli osvoboditi, je rekla: »Poglej, če me osvobodiš, ti bom podarila toliko zlata, da ga boš imel dovolj za celo življenje!« Ko je kmet to slišal, je privolil in jo osvobodil. Nato se je kača spremenila v hudobno čarovnico. Kmet je začel teči in tekel je tako dolgo, dokler ni prispel do najbližjega gradu. Stražarje, ki so stali pred gradom, je prosil, če ga odpeljejo h kralju. In res, že čez nekaj časa je stal pri kralju in mu razlagal, kaj se mu je zgodilo. Kralj je bil zelo prestrašen, ko je

Gregor Sulcer, 3. r.

slušal kmetove besede. Nato je razglasil, da bo tisti, ki bo uničil čarovnico, dobil njegovo hčer za ženo. Ko so se vsi vitezi s kmetom vred odpravili iskat čarovnico, se jim je že po treh dneh prikazala, ker je hotela uničiti njihovo mesto. Kmet in vsi drugi so se zelo prestrašili. Kmet je še v istem trenutku vrgel nož, ki se je zapičil čarovnici v srce. Ona pa se je počasi začela krčiti, dokler je ni bilo več. Vsi so bili veseli in so hvalili kmetov pogum.

Kralj je dal kmetu svojo hčer za ženo in praznovali so dvanajst dni in dvanajst noči. Kmet in princesa sta dobila tri otroke in vsi so živeli srečno do konca dni.

Vesna Zemljič, 6. r.

Nenavadni dinozaver

Nekoč je živel nenavadni dinozaver. Pojedel je vse, kar mu je bilo napoti, še človeka. Nekega dne je bil slabe volje. Ves kisel se je sprehajal po parku. Ker ni gledal kam in kod hodi, se je spotaknil in padel. Od jeze je podivjal in pojedel slaščičarno. Še tisti trenutek je priletel zmaj in ga odnesel v svojo votlino. Dinozaver se je izgubil. Hodil je po votlini, ki ji ni bilo konca. Tedaj se je zgodil čudež. Dinozaver je našel izhod iz votline. Pri izhodu je

6. razred

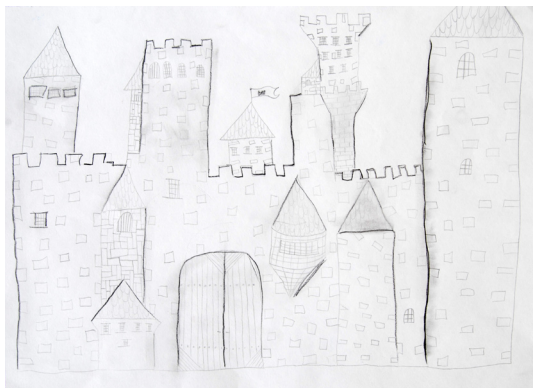
izvedel, zakaj ga je zmaj odnesel. Bil je hudoben. Dinozaver se je odločil, da bo postal dober in vsi so ga imeli radi.

Helena Šefer, 3. r.

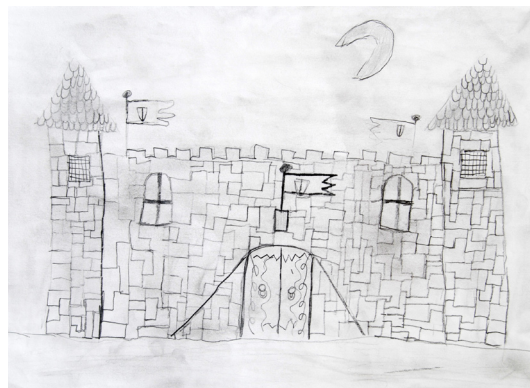
Stari kralj

Nekoč je živel kralj, ki je imel sedem sinov in tri hčerke. Bil je zelo star in je že razmišljal, komu bo predal svoje kraljestvo. Čez nekaj dni jih je poklical v svojo sobo. Povedal jim je, da si želi naslednika. Da se ne bi kregali, jim je dal nalogo, da v roku enega leta dokažejo, kdo ga ima najbolj rad.

Najstarejša hčerka je odšla iskat zlato rožo, vendar so jo po poti ujeli razbojniki in se ni nikoli več vrnila. Njeni sestri pa sta šli po svetu. Starejša je spoznala princa, v katerega se je zaljubila in sta se poročila. Sestro je pustila samo in sestra je po nekaj dneh umrla. Trije bratje so odšli in iskali zlato ptico. Tudi oni se niso več vrnili. Drugi trije pa so šli po svetu in obogateli. Najmlajši sin pa je ostal pri kralju, saj je imel očeta zelo rad. Trije veseli bratje so se vrnili s svojim bogastvom. Bahali so se in hvalili, kaj vse so mu prinesli. Toda oče ni bil vesel vseh teh zlatnikov. V tem letu, ko je ostal skoraj sam doma, je močno zbolel.

Karin Najdenik, 4. r.

Simon Zemljč, 4. r.

Zdaj pa se je pokazala ljubezen do očeta, ki mu jo je dajal najmlajši sin. Vse dni in noči je skrbel zanj in ga prosil, naj še ne umre. Kmalu je oče čudežno ozdravel. Vseeno pa je zaradi sinove ljubezni predal kraljestvo najmlajšemu sinu, ki si je to tudi zaslužil in živeli so srečno do konca svojih dni.

Urban Škrlec, 6. r.

Muca Šivanka pri Pepelki

Muca Šivanka se je odpravila k Pepelki, da bi jo spoznala. Pepelka je bila na grajskem plesu. Imela je čudovito obleko, ki se je bleščala. Pepelka je zagledala muco Šivanko, ki jo je prosila, če sta lahko prijateljici. Pepelka se je strinjala. Predstavila ji je svojo botro vilo in pokazala drevo, ki ji ga je kupil oče. Zvečer ji je dala mleko. Pepelka ni mogla verjeti, kako je to mogoče, da ima za prijateljico muco, ki zna govoriti. Ko je Pepelka na naslednjem plesu izgubila čevlčček, je muca poiskala princa in mu povedala, kje ga lahko najde. Princ ji je verjel in ga res našel. Kmalu sta se princ in Pepelka poročila. Na poroko sta povabila tudi prijateljico muco Šivanko.

Gregor Sulcer, 3. r.

Življenje skromnega pastirja

Nekoč za desetimi gorami je živel reven pastir Peter. Živel je sam, saj sta mu oče in mati že umrli. Za kruh si je služil na vasi pri bogatem kmetu. Živel je v koči, ki mu jo je podaril kmet. Stala je na vrhu pečine. Od kmetije pa do nje je bila ura hoje. Živel je zelo skromno življenje.

Tako kot vsak dan je pastir vstal že rano zjutraj, ko je zakikirikal petelin. Najprej je zakuril v peč in nato šel k potoku po vodo. Z njo se je umil in nato šel h kmetu v dolino. Tam so mu najprej dali piti in jesti. Ko se je najedel, je šel v hlev po ovce in jih odgnal na pašo. Tam se je kratkočasil z izdelovanjem prelepe piščali. Čez nekaj ur je bila piščal narejena. Takoj jo je preizkusil. Zapihal je vanjo in dala je tako lep zvok kot še nikomur na svetu. Zvečer je Peter odpeljal ovce v hlev. Pri kmetu je pojedel večerjo in nato odšel v svojo kočo.

Naslednjega dne je storil isto kot vsak dan. Ta dan se je zgodilo nekaj posebnega, kar se je zgodilo nazadnje pred dvajsetimi leti. V vas je prišel kraljev služabnik in oznanil kraljev govor. Glasil se je takole: »Kraljeva hči Klara išče postavnega mladeniča. Če jo bo kdo navdušil, ga bo vzela za moža. Klara si želi, da bi ji mladenič prinesel kaj

Daša Dužević, 3. r.

lepega. Čaka vas na gradu!» Pastir je to slišal. Že naslednji dan je odšel na grad s svojo piščalko in kraljični zaigral na njo. Kraljično pa je piščal tako očarala, da ga je vzela za moža. Oba sta bila presrečna in tudi vsi drugi iz vasi, saj so vedeli, da si je izbrala pravega.

Čez tri dni je bila slavnostna poroka. Na njo je prišla vsa vas, tudi bogat kmet. Slavje se je nadaljevalo do naslednjega dne. Čez pet let so se jima rodili peterčki. Ime jim je bilo Srečko, Rado, Erazem, Črt in Amadej. Začetnice imen so iz besede sreča. Svojih pet otrok sta vzgojila lepo. Dolgo so živeli srečno do konca svojih dni.

Anja Zorjan, 6. r.

Revež

Nekoč je živel revež, ki ni imel hrane. Šel je po svetu.

Hodil je tri dni in postal žejen. Zagledal je potok, popil je vodo, naenkrat pa je zagledal žabo, ki je rekla: »Ne boj se, samo žaba sem.« Revež je bil še vedno prestrašen. Šel je naprej in zagledal kamen. Bil je čudežni kamen, ki je reveža oblekel v prelepa oblačila. Revež je nadaljeval pot.

Drugo jutro je šel po gozdu, za gozdom pa je zagledal grad. V njem je živela kraljična. Potrkal je na vrata. Kraljična jih je odprla in rekla: »Vstopi!« »Hvala!« je rekel revež. »Ali lahko, prosim, danes tu prenočim?« »Seveda,« je odgovorila kraljična. Kraljična se je zaljubila vanj, kajti mislila je, da je revež kraljevič. Tudi revež se je zaljubil in čez deset dni je bila poroka.

Živela sta srečno do konca svojih dni.

Lucija Ornik, 4. r.

Torba me je nesla v narobe šolo

Nekega dne sem se zbudila, se oblekla in torba me je dvignila na njo ter me nesla. Sprva nisem vedela, kam greva. Ko sem prišla do znaka, sem ugotovila, da greva v šolo.

V šoli se mi je zdelo nekoliko čudno. Tam so vse torbe hodile in se pogovarjale druga z drugo. Učiteljice so se plazile po mizah. Če si jih vprašal, koliko je nič plus nič, so odgovorile, da osem. »Zakaj osem?« so spraševali učenci. »Če daš dve ničli eno na drugo, dobiš osem,« je odgovorila učiteljica. Učenci so se samo igrali, v zvezke pisali napadne rezultate in kar nekaj po svoje. Učiteljica je po tabli risala srčke in rožice. Otroci so jedli samo sladkarije in nič drugega. Sprva sem jih samo debelo gledala, nato pa sem se jim še sama pridružila. Ko smo se zbrali v jedilnici, je ravnatelj razglasil,

da so odprli bazen, in sam prvi skočil vanj. Tako je pljusknilo, da sem bila vsa mokra in nato tudi sama skočila noter.

Po pouku me je torba odnesla domov.

Suzana Knezar, 5. r.

Čudežna skrinjica

Pred mnogimi leti je živel deček, ki je bil zelo dobrega srca. V svoji stari razpadajoči hiši je nekega dne našel zaprašen predmet, ki je bil podoben majhni skrinjici.

Najprej ni vedel, kaj bi z njo in je do tistega dne v njej shranjeval svoje mlečne zobe. Tistega dne pa se je deček odločil, da jo bo šel prodat na trg. Odšel je. Hodil je po zaprašeni cesti, ko je zagledal kužka. Prosil ga je, če lahko odide z njim. Deček je privolil in ga položil v skrinjico. Ni hodil dolgo, ko je zagledal zajčka. Tudi zajček ga je prosil, če lahko z njim potuje nekaj kilometrov, nato pa je odšel v gozd. Ko so deček, kužek in zajček prišli do gozda, se je zajček poslovil in odšel. Kužek in deček sta prišla na trg. Tam pa sta videla žabo. Ta ga je prosila, če jo lahko ozdravi, ker je bolna. Deček je privolil in ko se je je dotaknil, se je znašel v zakladnici, polni zlata. Takrat pa je skrinjica spregovorila: »To je moj zaklad, ampak prilastila si ga je tista žaba na trgu, ki je čarovnica.« Deček pa skrinjici ni verjel in si je nagrabil veliko zlata. Nato je prihitela straža in dečka so zaprli v ječo. Kužek, ki se je skrival v skrinjici, je dečku pokazal čudežni prehod skozi ječo. Deček se je osvobodil. Ugotovil je tudi, da njegova skrinjica proizvaja zlato, zato se je odločil, da bo zasnil princесо. Kralj mu je ni hotel dati. Ko pa je videl skrinjico zlata, ga je takoj poročil s svojo hčerjo. Nesramen kralj ga je vprašal, kje je dobil zlato. Deček mu je odgovoril: »Na trgu je žaba, vprašajte jo in vam bo povedala.« Kralj je šel. Krastača ga je zaprla v ogromno zakladnico. Iz

Anja Krautič, 3. r.

nje pa kralj ni znal priti in je umrl od lakote.

Deček in princesa sta živela srečno in zadovoljno. Dobila sta sedem otrok. Vsi so živeli srečno do konca dni.

Vesna Zemljč, 6. r.

Revna družina

Nekoč je živela revna družina, v kateri so živeli trije otroci. Najstarejši hčeri je bilo ime Ana, sinu Jože in najmlajši hčeri Marta. Ker so bili revni, starša nista mogla otrokom nuditi vsega, kar so si želeli, vendar so otroci to razumeli.

Otroci so šli po svetu služiti denar, da bi pomagali očetu in materi. Najstarejša Ana je služila pri bogatem plemiču, sin je dolga leta služil pri čevljarju, najmlajša hči pa je bila še premajhna, da bi šla služiti po svetu, zato je mami pomagala pri vsakdanjih opravilih.

Čez sedem let sta se brat in sestra vrnila domov. Marta ju je bila zelo vesela. Stekla je v gozd in nabrala drva za praznično kosilo, saj je bil božič. Ko je tako taval po gozdu, je zaslišala jok. Ker je bila dobrega srca, je stekla za glasom, ki jo je pripeljal do velike jame. Pogledala je vanjo in zagledala majhnega zajčka. Zasmilil se ji je, zato ga je rešila.

Ker ji je bil zajček hvaležen, ji je podaril majhno leseno skrinjico, v kateri se je skrivalo bogastvo. Ko se je Marta vrnila domov z drvni in skrinjico, jim je povedala vso zgodbo. Pojedli so kosilo in skupaj pogledali, kaj je v skrinji. Niso mogli verjeti svojim očem. V skrinji je bilo dovolj bogastva, da niso bili več revni.

Otrokom ni bilo več treba hoditi po svetu. Najmlajša Marta pa se je poročila z bogatim plemečem. Rodila mu je štiri otroke in srečno so živeli do konca svojih dni.

Larisa Horvat, 6. r.

Kako je reven sin postal kralj

Nekoč je živel revež, ki ni imel niti kosa kruha, imel pa je sina.

Nekega dne, ko je sin rekel očetu, da je lačen, mu je oče odgovoril, da nima nič. »Pojdi k mlinarju in ga prosi za kruh.« Sin pa je rekel: »Kaj naj mu dam?« Oče mu je odvrnil: »Mogoče boš kaj našel po poti.« Sin je odšel in ko je že nekaj časa hodil, je v visoki travi našel lep pisan kamen. Vzel ga je in shranil v torbo. Ko je prišel do mlina, je pozdravil mlinarja in ga prosil za kruh. Mlinar je bil prijazen in mu je dal velik kos kruha. Sin se mu je zahvalil in šel dalje. Potem je prišel do velikega gradu, kjer ni bilo nikogar. Bil je zelo utrujen, ulegel se je na prvo posteljo in kmalu zaspal. Ponoči ga je prebudil ropot. Ko je odprl oči, je zagledal veliko zeleno žabo, ki je hotela zlesti v posteljo. Prestrašil se je in vrgel kamen v njo. Tedaj pa se je ta spremenila v prelepo kraljično. Kmalu zatem sta se poročila. K njim se je preselil tudi oče.

Sin pa ni pozabil mlinarja, ki mu je dal kruh, ko je bil zares lačen. Podaril mu je vrečo zlata. Tako je bil preskrbljen za vse življenje. Kralj in kraljična pa sta živela srečno do konca svojih dni.

Kristjan Reisman, 4. r.

Trije palčki

Nekoč so sredi majhne jasice živeli trije palčki. Bili so veseli, razigrani in delavni. Ravno tistega dne so pospravljali premog.

Deklici Kaja in Taja sta se sredi sončnega dne sprehajali nekje po gozdu, ko sta zagledali jasico, drobcene rožice in seveda tudi tri majhne palčke. Bili so drobni, debeli in razigrani. Kaja in Taja sta jih vprašali, če jim pomagata. Palčki so privolili in so skupaj delali naprej. Med delom sta se jim Kaja in Taja predstavili. Opazovali sta vse okoli sebe, medtem ko sta delali, in pridno pomagali palčkom. Videli sta hiške, ki so bile različnih barv in grajene iz različnih mladih gobic. Opazili sta tudi njihove živali. To so bili majhni hrošči, mravlje in druge žuželke. Palčki so bili za en centimeter večji od mravlje. Kaja in Taja sta spoznali, da so zelo revni. Bili so namreč oblečeni v stare cunje, prevelike copate, strgane nogavice in premajhne kapice. Kaja in Taja sta jim obljubili, da jih bosta še kdaj obiskali in jim pomagali pri delu. Palčki so bili tega zelo veseli. Prosili so ju tudi, naj nikomur ne povesta, da obstajajo. Ko so končali z delom, so se jima iskreno zahvalili. V zahvalo sta dobili nekaj premoga za spomin. Deklici sta bili veseli in obljubili sta, da ne bosta nikomur povedali, da resnično živijo, kajti ta majhna živa bitja se zelo bojijo ljudi.

Deklici sta odšli domov in sladko zaspali. Ko sta se zjutraj zbudili, je bilo namesto premoga polno zlatnikov. Bili sta zelo veseli, saj sta spoznali, da so palčki navsezadnje tudi bogati. Deklici sta živeli srečno do konca svojih dni in se radi spominjali palčkov.

Anja Lorber, 6. r.

Kozji otok, 2. 8. 764

Dragi dnevnik!

Spet sem po dolgem času s tabo. Moram ti povedati, da sem doživel nepozabno dogodivščino. Ko smo s tovariši prispeli na Kozji otok, smo zagledali samo koze. Kamor je neslo oko, same koze. Odločili smo se, da si bomo malo odpočili. Zagledali smo jamo in se v njej za kratek čas naselili. Ko je padla noč, smo zakurili ogenj, da bi nam bilo toplo. Pozno ponoči smo zaslišali čudne zvoke. Prebudili smo se. Ogenj je že počasi ugašal. V soju ognja smo zagledali ogromno glavo z orjaškimi zobmi. Vstali smo. Iz jame se je prikazala orjaška pošast. Zbežali smo iz jame in se skrili za grmom. Kmalu se je za nami prikazala velika koza in pojedla enega tovariša. Stekli smo ven in bili odločeni, da se spopademo s temi orjaškimi kozami. Ko je druga orjaška koza z ogromnimi zobmi ubila in pojedla še enega tovariša, sem postal še bolj odločen, da jih eno za drugo ubijem. Stekli smo v jamo in naredili načrt. Vrnili smo se na prosto in se spopadli s kozami. Nekako nam je uspelo in koz je počasi začelo zmanjkovati. Nato pa se je prikazala ogromna koza s tako velikimi zobmi, kot je bila ena sama koza. Takrat smo vedeli, da je konec, če se ne umaknemo. Zagledali smo čoln in

po vodi zaplavali do njega.

Še vedno plujemo po morju in si želimo, da bi se čim prej vrnili domov.

Odisej

Urška Nudl, 7. r.

Kozji otok, 12. 8. 797

Dnevnik!

Že dolgo se nisem oglasil. Pišem ti s Kozjega otoka. Do sem nas je prinesel val, ki ga je naredila velika skala, ki jo je za nami zalučal Polifem. Na tem otoku je vse polno koz. Verjetno se ravno zaradi tega imenuje Kozji otok. Živali so prijazne, vendar ne tako, kot so bili nekateri neprijazni do nas na otoku Kiklopov. Dogajajo se nam lepe stvari. A vseeno komaj čakamo, da se vrnemo domov. Ne vemo še, kako nam bo to uspelo. Najprej moramo še malo popraviti našo ladjo.

Upam, da se čim prej vrnemo domov!

Odisej

Eva Ornik, 7. r.

Ponedeljek, 3. 6. 630

Moj dnevnik!

Končno smo ušli s Kiklopskega otoka in že smo pristali na Kozjem otoku.

Ko smo se izkricali, smo se znašli v čredi koz, ki jo je vodil velik kozji pastir. Imel je dve veliki očesi, veliko glavo, čokato telo in velika usta. Opazil nas je in na nas pokazal z veliko palico. Zavpil je: »Oooooo, tujci. Kdo ste?« Odgovoril sem: »Grki smo, Agamemnonovi ljudje, Zevs nas varuje. Močen val nas je prinesel sem. Prosimo malo gostoljubja.« Kozji pastir je stopil bliže in si nas bolje

ogledal. Vzel je dva mojih mož, ju stisnil s prsti in pojedel. Nagnal nas je v svoj brlog in tam smo prespali noč. Zjutraj, ko smo se zbudili, smo bili privezani na vrh. Kozji pastir nas je gnal na pašo. Tam smo bili že včeraj, ko smo prišli. Kozji pastir je mislil pojesti še mene, a ga je s svojim rogom zabodel samorog. Zgrudil se je in me spustil na tla. Zahvalil sem se svojemu rešitelju samorogu, ki se je dvignil v zrak in moje prijatelje ter mene pone-sel na otok Itako.

Po desetih letih sem se vrnil v svojo domovino. Žal so ostali samo še trije možje, sedem pa jih je umrlo. Sedaj sem srečen, toda ne vem, kaj me čaka jutri.

Odisej

Aleksej Gajser, 7. r.

Kozji otok, 12. 5. 788

Dragi dnevnik!

Prišli smo do Kozjega otoka, ki je v obliki koze. Ko smo stopili nanj, je prišla do nas koza in nam rekla: »Dobrodošli, tujci! Pridite z mano, da vas pogostimo.« Šli smo do neke jame, pred ka-tero je stala velika skala. Koza je trikrat potrkala nanjo in skala se je odprla. Vstopili smo v jamo, ki je bila zelo velika in lepo okrašena. Pred nas se je postavila koza. Bila je že zelo siva. Dejala nam je: »Vedela sem, da pridete in da nas boste odreši-li.« Vsi smo se spogledali. Povedala nam je, da jih napadajo enooki velikani. Vprašali smo, kako naj pomagamo. Odgovorila je, da moramo premagati enookega velikana.

Pokazali so nam pot do jame. Zagledali smo ga in videli, da spi. Odločili smo se, da bomo dali pred jamo vrh. Vse koze s Kozjega otoka so nam pomagale. Načrt je bil takšen, da bi dali pred jamo dolgo vrh in bi ga zavezali. Potem bi poklicali boga

Anja Krautič, 3. r.

Zevsa, ki bi ga ubil. Točno tako se je zgodilo. Eno-oki velikan je padel čez vrh in potem smo ga zave-zali ter poklicali boga Zevsa. Ko ga je zagledal, se je ustrašil. Velikan je obljubil, da bo priden. Zevs nam je pomagal priti domov. Koze pa so nam v znak hvaležnosti dale toliko mleka, da ga bomo imeli do smrti.

Odisej

Katja Emeršič, 7. r.

Bajka o mestu izgubljene svetlobe

Nekega dne so se otroci igrali na igrišču. Nenkrat se je prikazal velikan. Otroci so se prestrašili in začeli bežati. Potem se je prikazal vulkan. Vse je postalo temno. Matere so tekale po otroke in otroci so spraševali, kaj se dogaja. Niso imeli elektrike niti sonca, pravzaprav ničesar.

Velikan vulkan je vzel vso svetlobo iz mesta. Otroci so prestrašeno kričali in prosili vile, naj jim pomagajo. V sobo so priletela tri čudna svetlobna bitja. Predstavila so se z besedami: »Jaz sem vila Lučka, to je ptič Plamenec in ob njem je vilinski čarovnik Sij.« Otroci, vila Lučka, ptič Plamenec in čarovnik Sij so skupaj naredili načrt, kako bodo premagali velikana. Vzeli so sveče, prah in nekaj zvezdnega prahu. Odpravili so se do velikana. Vse skupaj so mu vrgli v oči in ga tako premagali ter povrnili v mesto svetlobo. Vila Lučka, Sij in Plamenec so bili v Lučkovem pravi heroji.

Otroci so se z veseljem vrnili na igrišča, se več družili in se skupaj igrali. Tako so srečno živeli do konca svojih dni.

Tjaša Rojč, Barbara Gragar, Karolina Klobasa, Matic Repa, Dominik Rajšp, 5. r.

Bajka o svetlobi

Nekoč je bilo zelo močno neurje. Zaradi tega je celo mesto ostalo brez svetlobe. Svetlobna bitja so morala nekaj ukreniti, saj so bila za to zadolžena.

To neurje so povzročile hudobne vile, ki so sovražile svetlobo. Ko so ugotovili, da hočejo svetlobna bitja to preprečiti, so jih hotele vile izzvati na dvoboj. Prišlo je sto hudobnih vil. Svetlobna bitja je postalo strah. Najprej se je bojevala vila Lučka in nad njimi naredila kar 2000 vatov svetlobe.

7. razred

Ker ta urok ni trajal dolgo, je še petdeset hudobnih vil vedno ostalo. Nato je šel v boj vilinski čarovnik Sij, ki je začaral, da se hudobne vile niso mogle premakniti. Potem je ptič Plamenec vse vile popihal s čarobnim vetrom. Takrat so hudobne vile omagale.

Mesto je spet dobilo svetlobo in vsi so bili zopet srečni.

Polona Kren, Tadeja Grabušnik, Dejan Ketiš, Pija Grab, Aljaž Krautič, 5. r.

V mestu izgubljene svetlobe

Nekega dne je v mestu svetlobe zmanjkalo elektrike. Za to je bil kriv močan tornado. Odpihnilo je več ljudi in hiš. Za tornadom je nastal še močan potres.

Za te nezgode so slišala tudi svetlobna bitja, vila Lučka, ptič Plamenec in vilinski čarovnik Sij. Prebivalci so ostali brez domov. Mesto je ostalo

[Iz bajeslovnega sveta]

v temi in nihče ni mogel do njega. Pojavilo se je najmočnejše neurje, kar jih pomnijo prebivalci. Mestu so prišla na pomoč svetlobna bitja. Vsako bitje je imelo svoje delo. Ptič Plamenec je reševal ljudi, vila Lučka je v tornado zalučala sončni žarek in ta se je umiril. Sij je preprečil potres in postavil hiše nazaj na svoja mesta.

Ljudje v mestu izgubljene svetlobe so spet živel srečno življenje.

*Doris Ribič, Tanja Nudl,
Suzana Knezar, Žan Zrnec, 5. r.*

Oče, mati in volkodlak

Mati in oče sta pogosto delala na njivi in pasla krave.

Nekega sončnega dne, ko očeta ni bilo doma, je mama kot po navadi kuhala kosilo, delala na njivi in pasla živino. Ko je padel mrak in je oče že prišel domov, je mati vprašala: »Ali si kupil pšenico in koruzo za na njivo? Če ne, ne bova imela pozimi nič jesti.« »Seveda sem kupil, samo da sem zapravil skoraj ves denar,« je odgovoril oče. Mati in oče sta se še dolgo v noč pogovarjala o pomanjkanju denarja, čeprav sta vedela, da ju naslednji dan čaka delo. Ko sta se po dolgem pogovoru le odpravila spat, se je pred kuhinjskim oknom pojavila kosmata glava. Oče in mati sta se zelo prestrašila. Nato pa se je oče le opogumil in odšel pogledat, kaj neki je bilo to. Videl ni ničesar. Zdelo se mu je čudno in je rekel: »Žena, le zazdelo se nama je.« Ves zmeden se je odpravil v spalnico. Mati je nato prišla za njim. Zaspala sta.

Naslednji dan se ves dan nista nič pogovarjala, ker sta se oba zatopila v svoje misli. Ko se je mati vračala z njive, je za hlevom zagledala neke čudne stopinje. Poklicala je očeta in ko je oče zagledal stopinje, je rekel: »To so stopinje krave.«

Zopet je padel mrak. Oče in mati sta se odpravila v hišo. Najedla sta se. V hlevu so se dogajale

čudne reči. Odpravila sta se v hlev pogledat, kaj neki se dogaja. Zagledala sta veliko kosmato glavo. Bil je volkodlak. Mati in oče sta se tako prestrašila, da sta odhitela v hišo. Volkodlak se je ulegel pred vrata in čakal. Mati je dejala: »Mislim, da je samo lačen.« Nato je odrezala velik kos kruha in klobase ter se odpravila proti vratom. Dala mu je kruh in klobaso. Nato je volkodlak zavpil: »Hvala vama, rešila sta me lakote. Če vaju ne bi bilo, bi že zdavnaj umrl.« Še enkrat se je zahvalil in odšel. Mati in oče sta gledala za njim. »Sedaj veva, kaj je bilo tisto včeraj pred oknom,« je rekel oče. Nasmejale se je in odšel v kuhinjo. Mati je prišla za njim. Bila je vesela, da sta rešila volkodlaka pred lakoto.

Po tem dogodku sta oče in mati živela v miru. Spet sta brezskrbno delala na njivi in v hlevu.

Urška Nudl, 7. r.

Volkodlak

Bil je zimski večer. Sosedje smo se zbrali pri Kovačevih. Ženske so predle, moški pa so pletli košare. Da je bilo bolj zanimivo, smo si pripovedovali različne prigode. Kovačev Rudi je povedal prav zanimivo zgodbo iz svoje mladosti.

Bilo nas je sedem bratov. Živel smo skromno. Mnogokrat smo morali lačni in žejni v posteljo, ker nam mati ni imela česa dati. Ko smo malo zrasli, so nas poslali delat na neko kmetijo. Pomagal sem pri mlinarju. Ves dan sem nosil polne vreče žita in moke.

Nekega dne sem bil že zelo izmučen. Naenkrat se je zraven mene pojavil pol volk pol človek. Vzel je več žita in mi pomagal nositi te vreče. Bil je čudno, ker mi je bil vedno za petami. Postal sem žejen. Natočil sem si pijačo. Ponudil sem jo tudi volkodlaku, rekoč: »Na, pij v imenu božjem, kar potrebuješ, da bi bil rešen!« In glej, volkodlak se je spremenil v človeka.

<http://scripterv.com/News/News%20Pages/Science/Images/werewolf.jpg>

Bil mi je zelo hvaležen, ker sem ga rešil. Povedal mi je, da ga je zaklel neki popotnik, ki ga je prosil pijače. Ker mu pijače ni dal, ga je ta preklel.

Kovačevemu Rudiju se je ta dogodek vtisnil v spomin. Zelo rad je delal pijačo, da ga ne bi doletela ponovna usoda.

Aleksej Gajser, 7. r.

Rešeni volkodlak

Nekega dne mi je oče pripovedoval zgodbo o volkodlaku, ki mu jo je pred nekaj leti pripovedoval njegov oče.

Živela sta dedek in babica. Njuni otroci so se že odselili. Imela sta malo kmetijo z nekaj njivami,

travnikom in kravo. Nekega dne, ko sta po napornem delu sedla k večerji in začela jesti, je babica pred oknom zagledala dve svetleči piki. Bilo je neko bitje, ki je takoj zatem obrnilo glavo drugam. Babica je mislila, da se ji vse samo dozdeva in ni rekla nič. Ko sta šla spat, je dedek pred oknom spet zagledal nenavadno bitje. Tudi on je mislil, da se mu vse samo dozdeva. Zvečer oba nekaj časa nista mogla zaspati, ker sta razmišljala o čudnem stvoru pred oknom. Zjutraj sta šla na njivo. Bila sta tiho, zatopljena vsak v svoje misli.

Drugi večer je dedek pri večerji spet zagledal pred oknom dve svetleči piki. »Glej, babica, tam pred oknom je nekaj!« in s prstom pokazal proti oknu. Babica mu je odgovorila: »Dedek, včeraj pri večerji sem tudi jaz videla dve svetleči piki!« Dedek ji je odgovoril: »Pa tudi v spalnici je nekaj gledalo k nama! Zdelo se mi je, da se mi vse le dozdeva, ampak zdaj vidim, da je res.« Odšla sta ven v noč in pred vrati je stal volkodlak. Dedku se je zazdelo, da nekaj potrebuje, babica pa se ga je prestrašila in odhitela v hišo. »Ostani tukaj, prinesel ti bom nekaj jesti!« je rekel dedek volkodlaku. Odšel je v hišo, vzel krožnik in dal nanj hrano, ki sta jo z babico jedla za večerjo. »Na, jej!« je rekel volkodlaku. Volkodlak se je pred dedkom spremenil v človeka in mu rekel: »Hvala ti, dobri mož. Odrešil si me prekletstva. Kako naj se ti oddolžim?« Dedek mu je odvrnil: »Ničesar ne potrebujem. Z ženo živiva srečno, le pojdi domov! V veselje mi je, da sem ti lahko pomagal.« Volkodlak se je poslovil in odšel.

Dedek je babici vse razložil in od takrat sta živela srečno do konca svojih dni. Včasih pa sta rešila še kakšnega volkodlaka.

Doroteja Križan, 7. r.

Poslednja vojna Njegovega veličanstva - nadaljevanje

Narednik: Joj, ta dekleta !

(Narednika v gozdu ugrabijo tudi vojaki.)

Prvi vojak: Dajmo ga v kletko!

Drugi vojak: Dajmo ga v zapor!

Prvi vojak: Saj ga nimamo.

Šef vojakov: Narobe razmišljata, sežgimo ga na grmadi.

(Narednik ob teh besedah postane bled. Vojaki že pripravljajo grmado, ko za to novico izvejo dekleta.)

Prvo dekle: Poiščimo narednika, preden bo prepozno.

(Dekleta se odpravijo na pot in vidijo narednika, kako leži na grmadi.)

Tretje dekle: Nataknite bajonet na cev in pričnite streljati na moj znak.

(Tretje dekle prešteje do tri in pričnejo streljati.)

Drugo dekle: Puška je že zastarela.

(Vrže puško enemu od vojakov v glavo.)

Tretje dekle: Dobro mečeš.

Drugo dekle: Da, to vem že od rojstva.

(Dekleta stečejo do vojakov in jih pričnejo pretepati.)

Prvo dekle: Izvoli, tukaj imaš in tukaj in še tukaj !

(Ko se pretep konča, dekleta odrešijo narednika in zbežijo v gozd.)

Prvo dekle: Tako, pa smo rešeni.

Narednik: Hvala, ker ste me rešile.

Vse: Je že dobro, saj ni bilo težko.

Narednik: Boste sedaj šle z mano na fronto ?

Vse: Ja ...

(Zasliši se jok otrok.)

Prvo dekle: Joj, pozabila sem nahraniti otročička !

Drugo dekle: Joj, pozabila sem oprati perilo !

Severina Bračko, 2. r.

Tretje dekle: Joj, pozabila sem speči kruh !

(Zbežijo iz gozda naravnost domov.)

Narednik: Joj, ta dekleta!

Anja Zorjan, 6. r.

Narednik: Dekleta, pridite nazaj, nismo še končali !

Prvo dekle: Oprostite, ne moremo nadaljevati z vajo, saj imamo preveč domačih opravkov.

Drugo dekle: Svojega otročička ne morem pustiti lačnega.

Narednik: Pustite svoja dela in pridite nazaj.

Tretje dekle: Kmalu bo zima, zato moram splesti volnen pullover.

Narednik: Na fronti potrebujejo pomoč.

Vse: Vojna ni za nas. (Zbežijo domov.)

Dekleta so odšla domov in se niso več zmenila za narednika, po nekaj dneh je narednik izgubil službo.

Anja Lorber, 6. r.

Očka (zelo jezen): Zakaj ravno takrat, ko bom spal?!

Lenča: Da ne boš jezen, ko se bom zbudila.

Očka: Kako moraš reči kaj takega?!

Mama: Lenča, nehaj se tako obnašati do očeta,

Doroteja Golob, 9. a

Jasmina Zorjan, 9. a

ker te ne bomo vpisali v glasbeno šolo.

Lenča (jezna na mamo in očeta vpije): Ni pošteno!!!

Mama in oče: Kaj ni pošteno?

Lenča: Starši znate samo izsiljevati!

Mama: Lenča, zdaj pa dovolj, pojdi v svojo sobo in raje naredi domačo nalogo.

(Lenča se žalostna zaklene v svojo sobo in kriči.)

Očka: Vsaj v miru bom lahko pojedel kosilo.

Mama: Lenča, zdaj pa dovolj, pojdi v svojo sobo.

Larisa Horvat, 6. r.

To je norišnica

Očka: Moj bog!

(Drugi dan Lenča prispe v glasbeno šolo.)

Lenča: Dober dan, gospod učitelj.

Učitelj: Dober dan, deklica, pridi z menoj, da te predstavim ostalim učencem.

Lenča: Zdravo, jaz sem Lenča.

Učitelj: Pridi, sedi za klavir.

(Lenča zaigra pesem s pestmi, učitelj sliši pesem in pade na tla.)

Lenča (pokliče rešilca): Prosim, pridite v glas-

beno šolo v Ljubljani.

(Rešilci prispejo in odpeljejo učitelja.)

Starši izvejo novico in Lenči preperečijo prisotnost v glasbeni šoli.

Tomaž Korošec, 6. r.

Lenča Flenča – nadaljevanje prizora

Očka (ji kupi klavir in jo vpiše v glasbeno šolo): Klavir te čaka v sobi.

Lenča: Hvala, očka.

Mama (šepeta očetu): Sedaj pa ne bova več mirno spala.

Lenča: Slišala sem te.

Mama (glasno pomiva posodo): Sedaj pa upam, da se ne bosta več kregala.

Lenča (v sobi išče klavir, a ga ne najde): Kje je klavir?

Očka (smeje): Klavir je na stolu.

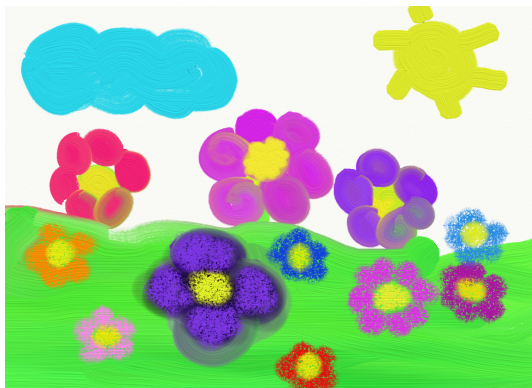
Lenča: Saj je otroški!

Očka: Nisi povedala, kakšnega si želiš.

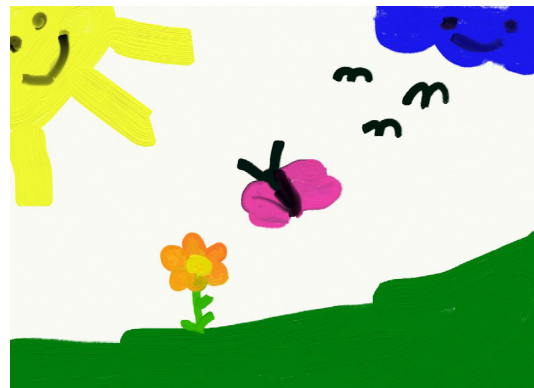
Mama: Za koliko si ga pa kupil?

Očka: Za pet evrov.

Lenča (drugi dan reče žalostno): Očka, igrala

Karolina Klobasa, 5. r.

Nuša Najdenik, 3. r.

bom samo tedaj, ko boš buden. Prosim, kupi mi pravi klavir.

Očka: Dostava je prišla.

Lenča: Kakšna dostava?

Očka: Tvoj klavir.

Lenča: Hvala, očka!

Urban Škrlec, 6. r.

Očka: Kdaj pa je vpis?

Lenča: Jutri! Točno ob peti uri zvečer.

Očka: Jaz imam ob tej uri službo.

Mama: Saj jo bom jaz peljala.

Lenča: Hvala, mama.

(Po tem pogovoru Lenča naredi nalogo, poje večerjo in gre spat.)

Očka: Kaj pa ji je?

Mama: Samo zahvalni večer ima.

Lenča (se prebudi in pogleda na uro): Joj, koliko je komaj ura. Poskusila bom še zaspati.

Mama (se prebudi.): Joj, vstati bo treba. (Vstane in pripravi zajtrk.)

Lenča: Dobro jutro, mama, danes bo lep dan, kajne.

Mama: Bomo še videli.

(Nato se prebudi še oče. Skupaj pojedjo zajtrk. Ko mine devet ur, je Lenča že presrečna.)

Lenča: Mami, a greva.

Mama: Ja, seveda!

(In odideta.)

Učitelj GŠ: O, Lenča. Se boš tudi ti vpisala?

Lenča: Seveda!

Učitelj GŠ: Kateri instrument boš pa igrala?

Lenča: Klavir.

Učitelj GŠ: Najprej mi zapoj pesmico, da vidim, ali imaš posluh.

(Lenča zapoje s prelepim glasom.)

Učitelj GŠ: Sprejeta si!

Lenča: Hura, igrala bom klavir!

(Ko se z mamo vrnete domov, povesta veselo novico še očetu. Tudi oče je vesel.)

Očka (reče z veselim glasom): Čestitam!

Lenča: Hvala, oče, da si tudi ti na moji strani.

(In tako so vsi zadovoljni.)

Anja Zorjan, 6. r.

Foto: Ana Šuster

Foto: Ana Šuster

Moj kraj

Preljubi Jurovski Dol,
kako si krasan,
ti si moj rojstni kraj.

Prelep si, zeleni gaj,
kako te hvalim,
ti si pravi raj.

Laura Gragar, 4. r.

Domači kraj

Oh, moj domači kraj,
kako si lep,
da kar blestiš od lepote.

Saj si moj, domači kraj,
ker kar žariš od krasote.

Strmo gričevje, nizki doli,
to je za naše srce.

Tvoja trta vince nam daje,
v naših kletih pamet nam vzame.

Tjaša Gamser, 4. r.

Slovenija

O, moja preljuba država Slovenija,
Slovenija, moja rojstna država.

Nisi velika kot Amerika,
ne majhna kot Črna gora,
moja Slovenija je pravi raj.
Tu je veliko kmetij, zelenja,
čistih voda, lepih gora.

O, lepa Slovenija, o, lepa Slovenija,
kako sem srečen, da sem tu doma.

Tristan Hudales, 4. r.

Moj domači kraj

Jurovski Dol, moj preljubi kraj,
ti si moj pravi raj.
Ko sonce sveti, me veseli,
srečo daješ mi ti.

Tadej Roškarič, 4. r.

Reka Pesnica

Sem reka Pesnica. Tečem po Pesniški dolini. V meni živi veliko vrst rib, kot so ostriž, smuč, som, krap pa tudi druge. Tukaj živi preko petdeset vrst ptic in v meni domuje tudi vidra. Dolga sem kar 69 km. Svojo pot začnem v Avstriji in počasi tečem v reko Dravo, s katero sva dobri prijateljici.

Ko sem začela pot v Avstriji, sem nenadoma zagledala na sebi ribiški čoln, ki pa ni lovil rib, temveč je v mene metal nekakšne vreče. Ne vem, kaj je bilo to. Počakala sem, da je odpeljal. Vse ribe se namreč bojijo ljudi na čolnih, ker jih ljudje lovijo in nato pobijejo. Ko je čoln izginil, je k meni priplaval veliko rib in vider. Ribe so se pritoževale, da ne najdejo v meni skoraj nobenega rastlinja in da so lačne ter da jim te vreče neznosno smrdijo. Tudi ptice in vidre so bile enakega mnenja. Takrat sem se zelo razjezila. Sklenila sem, da če bom še srečala kakšen čoln, ki bo metal vreče vame, bom naredila valove ali pa ga zlomila, tako da ga bom pregnala.

Ko sem se tistega dne pogovarjala z Dravo, mi je vse verjela, saj so se tudi njej dogajale podobne stvari. Razložila mi je tudi, da so te vreče smeti, ki onesnažujejo reke. Sklenili sva, da bova obe poskušali pregnati čolne. Čeprav je Drava to že poskušala, ji ni uspelo. Nekaj bova zagotovo morali ukreniti, saj drugače ne bo v naju prebivalo nič več živalstva in rastlinstva.

Doroteja Križan, 7. r.

Pesnica

Ste kdaj pomislili, zakaj ime Pesnica?

Pesnica ... Pesnica bi lahko bila pesmica. Tako je! Ampak kakšna pesmica? Takšna!

Pesnica, lepa reka je, ki dolga prav toliko je.

V njej živijo vodna bitja, vabi tja pa tudi druga živa bitja.

Tam ogledaš si lahko prav vse, kar želi tvoje oko.

Pripraviš lahko zabavo na prostem ali preprosto uživaš ob ognju na tplem.

Po vsem tem, kar nam povedo drugi, kar slišimo in kar vidimo, še kar naprej kričimo: »Dvomimo.«

Zdaj pa nikar več ne dvomimo! Priznajmo si, da je okoli nas še več lepih stvari, kot pa si lahko mislimo.

Priznajmo pa tudi, da je Pesnica lahko ... pesmica!

Rebeka Škrlec, 8. r.

Rada imam svojo reko

Besedilo posvečam vsem tistim, ki premalo cenijo lepoto in bogastvo rek. Pa naj bodo to tuje ali domače reke.

Trinajstletna Maja je hodila v osnovno šolo v Mariboru. Bila je zelo dobra in uspešna učenka. Rada je imela šolo in se ji je tudi posvečala s polno mero. Nekega dne pa so pri naravoslovju dobili raziskovalno nalogo. S pomočjo interneta, knjig, revij in raznih kronik so morali raziskati stanje onesnaženosti rek v Sloveniji. Maja se je te naloge lotila skupaj s svojo sošolko Polono.

Nekega popoldneva sta se dobili pri njej doma in skupaj odšli v javno knjižnico. Tam sta knjižničarko prosili, naj jima poišče literaturo, v kateri bi našli več podatkov o onesnaženosti slovenskih rek. Našli nista prav veliko literature, a tisto, kar

sta, jima je bilo dovolj za v pomoč. Usedli sta se v čitalnico in začeli z delom. Po eni uri je Majo začel boleti hrbet. Poloni je predlagala, da se malo sprehodita po mestu in si vzameta zapiske s seboj. Pot ju je kot nalašč vodila mimo vodnega stolpa ob reki Dravi, ki se je bleščala v soncu. Na njej so mirno plavali labodi in nekaj rac. Bila je zelenkaste barve. Ko je Polona to opazila, je šepnila: »Poglej, kako je lepa.« Maja jo je vprašala: »Kdo?« Polona se je obrnila k njej. »Ja, naša Drava. Kaj nisi opazila, kako se blešči?« »O, ja, pa se res,« je brezbrizno rekla Maja in odvrгла ovitek od čokolade v reko. To je Polono razžalostilo pa tudi razjezilo. »Veš, da boš s tem papirčkom zagotovo uničila eno življenje v reki?« je vzkliknila ogorčeno in prav besno pogledala sošolko. Nato pa ji je povedala, kar je prebrala v neki reviji o smeteh v rekah. Ta članek se je dotaknil njenega razmišljanja o naravi in odnosu do nje. Povedala je Maji, kaj se je zgodilo pred leti v neki tuji reki. S smetmi in z ladijskimi odplakami so ljudje pomorili vse ribe v reki, tako da je bila na koncu opustošena in brez življenja. Maja ni mogla verjeti svojim ušesom. »Kako je to mogoče, saj je samo en papirček.....?« Počutila se je krivo. Tudi ona je velikokrat metala papirčke v reko. Potem pa je pomislila, da še marsikdo razmišlja tako kot ona sama in potem je teh papirjev, plastičnih ovitkov in še česa drugega zelo veliko. Sklenila je, da ne bo nikoli več grdo ravnala z reko, s tem naravnim bogastvom, ki nam je podarjeno zato, da ga cenimo in spoštujemo.

Ob sklepu raziskovalne naloge sta Maja in Polona zapisali: »Premalokrat se zavedamo, da z onesnaževanjem uničujemo reke in življenje, ki je v njih. Zato bodimo previdni in se spet naučimo ceniti reke, njihovo okolico in življenje v njih. Tako bodo odrasli veseli ob pogledu nanje, otrokom pa bodo prostor, kjer se bodo igrali ter uživali lepe trenutke.

Iz tega zaključka raziskovalne naloge se lahko

Perniško jezero

naučimo marsikaj. Še bolj pa iz velikodušne Majine odločitve: »Ne bom več onesnaževala rek, ker s tem ubijam življenje.« Naj te besede ostanejo v ušesih vsakogar, ki svojih rek ne ceni dovolj. Brez rek ne bomo imeli ne pitne vode ne hrane. Brez tega pa preprosto ni življenja. Zato se potrudimo in sami ali s pomočjo različnih varstveno-zaščitnih akcij podajmo roko drug drugemu, da bomo sebi in rekam pričarali boljši vsak dan.

Agnes Kojc, 8. r.

[Haiku poezija]

Zima se rima
kot plima in kot klima,
narava to ima.

Anja Zorjan, 6. r.

Mama se smeje,
sonce jo zato greje,
mama kar zaspí.

Anja Lorber, 6. r.

Noč je temačna.
Dan je lep kot življenje.
Smučat je lepo.

Urban Škrlec, 6. r.

Zima je bela,
kakor je tudi mrzla.
Mrzla kakor led.

Domen Pivljakovič, 6. r.

Marko Knezar, 1. r.

Tinkara Knuplež, 1. r.

Vlak nekoč in danes

Nekoč so živeli štirje prijatelji. Živeli so v mestu sončnic. Ime jim je bilo: Sara, Jan, Timi in Nina. Bili so prijatelji že od malih nog. Takrat, ko se jim je zgodila ta dogodivščina, so bili stari dvanajst let.

To doživetje se začne z nezadostno oceno pri angleščini, ki so jo dobili prijatelji. Učitelj bi jim lahko dal zadostno oceno, ampak jih ni maral, ker so bili takšni potepini. Niso si upali iti domov tako kot vsak otrok, če dobi slabo oceno. Šli so na staro železniško postajo in tam metali kamenje v vlake. Ko je Timi vrgel kamen v najstarejši vlak, se je ta naenkrat prižgal. »Še spati ne morem!« je zagodrnjal vlak. Vsi so se spogledali in hoteli zbežati, vlak pa jih je poklical k sebi. Vsi so se prestrašeno spraševali, kaj hoče. Hotel je samo, da se peljejo z njim. Vstopili so, čeprav Nina sprva ni hotela. Ko so vstopili, je vlak sam zaprl vrata in začel peljati. Ko so prispeli do mosta, je zasijala luč. Vsi so ga prestrašeno spraševali, kaj se dogaja. Vlak jim je povedal, da gredo v čas, ko so izumili vlak. Jan je vprašal, zakaj so tu. Vlak je odgovoril, da jim hoče pokazati, kako so prej cenili vlake. Vsak človek je bil srečen, če je dobil vozovnico. Sedaj pa se še samo vozijo z avtomobili. Tisti kraj je bil lep, ljudje so se imeli radi. »Kam pa zdaj?« je vprašala Sara vlak. Povedal jim je, da gredo v prihodnost. Vstopili so že in že so se vračali v prihodnost. Ko so prispeli, so zagledali svet, ki ni bil prav nič lep. Ljudje se niso pozdravljali, hodili so in samo telefonirali. Niti eden ni bil nasmejan. »Kje pa so vlakci?« je vprašal Jan. Šli so do nekega smetišča, kjer je bilo polno starih vlakov. Smrdelo je, nihče jih ni niti pogledal. Vlak jim je rekel, da je stala tu zelo lepa železniška postaja. Sedaj pa je še samo smetišče. Tehnologija jim je omogočila polno vsega in na vlake so pozabili. Žalostni so se vračali v sedanjost. Potem, ko so prišli, so se poslovili in šli vsak

svojo pot. Preden so se poslovili, so se dogovorili, da bodo zjutraj šli vsak svojo pot. Ponoči ni nihče spal. Ko je zjutraj posijal prvi sončni žarek, so že šli čistit in so počistili čisto vse. 3. maj pa je bil vsako leto praznik, na katerem so se ljudje lahko brezplačno peljali. Vlak jim je bil zelo hvaležen.

V mestu Sončnic se od takrat vsak vozi z vlakom. Potrudimo se vsi, da ne bo prihodnost takšna, kot jo pripovedujem v moji izmišljeni zgodbi. Vsak naj se vsaj malo potruži in svet bo veliko lepši.

Katja Emeršič, 7. r.

<http://www.vlaki.info/>

Vožnja z vlakom

Z vlakom se peljem
skozi mrak v Ljubljano.

Tam srečam junaka
iz mračnega vlaka.

Njegov rojak
je pravi veseljak,
saj v mraku teče v vlaku.

Takrat, ko ustavi ta vlak,
izstopi mračni junak.

Doroteja Križan, 7. r.

[Literarni natečaj na temo Železnice]

Pozdrav pomladi

Unesco je leta 1999 razglasil 21. marec za svetovni dan poezije. Začetek pomladi je prvič veljal tudi za slovenski dan poezije. Poezija je izjemno bogastvo človekovih misli, čustev in je v današnjem času pogosto zanemarjena.

Pomlad je del leta med zimo in poletjem. To je letni čas, v katerem se Sonce dviga nad nebesni ekvator, na severni poluti od 21. marca do 21. junija, na južni poluti pa od 23. septembra do 21. decembra. Ime marec naj bi izviralo iz indoevropskega izraza mar, mas, kar pomeni sijati, svetiti. Narava v tem obdobju res spet dobi sijaj, saj se po zimskem mirovanju začne novi letni cikel, pri čemer pomlad zaznamuje rojstvo.

Pri Rimljanih je marec veljal za prvi mesec v letu, dokler leta 46 pr. n. št. niso prevzeli julijanskega koledarja, saj je naznanjal novo prebujanje narave in človeka. Beseda pomlad pa ima tudi preneseni pomen:

To je prava kulturna pomlad.
To je nova pomlad države.
Ena lastovka še ne prinese pomladi.
V njegovem srcu je pomlad.
Z otrokom je prišla v hišo pomlad.
Dekle še nima osemnajst pomladi.
Pomlad življenja mu je hitro minila.
Ti si pomlad mojega življenja.

Vlasta Kavran

Karel Mauser: Pomladna hvalnica

Hvalnico pojem pomladi,
beli brezi in popju češmina,
senci oblaka, ki leži na strehi,
in trudni čebeli, ki ždi
na rumeni pahljači velikega regrata .

Rebeka Škrlec, 8. r.

Hvalnico pojem zelenemu travniku trav,
toplemu vetru, ki ziblje ozimno žito,
velikim brstom kostanja, rumenim kot strd.

Hvalnico pojem potoku in odsevu neba,
ščetom ptičev in brnenju žuželk, robidi, divji
roži in pikapolonici,
ki v majhna krilca veliko sonce lovi.

Zvonim, zvonim s krošnjami dreves,
z vrvmi sončnih žarkov
zibljem nebo in zemljo.

Pesem prepisala: Katja Emeršič, 7. r.

ZVONČEK

PRIHAJA POMLAD. NA TRAVNIKU
RASTEJO TROBENTICE. OB GOZDU
LAHKO NABIRAM ZVONČKE. ZAJČEK
SI S KORENČKOM BRUSI ZOBE. KO SIJE
SONCE, NABIRAM ZVONČKE.

Maruša Lorenčič, 2. r.

RIBNIK

V RIBNIKU JE ŽIVELA ŽABA. NEKEGA DNE JE MIMO PRILETEL KAČJI PASTIR. ŽABA JE PROSILA RACO IN RIBO, DA JI POVESTA KAJ O KAČJEM PASTIRJU, Vendar RACA IN RIBA NISTA NIČ VEDELI. ŽABA JE SEDLA NA LOKVANJ IN V KNJIGI PREBRALA, DA KAČJI PASTIRJI NISO NEVARNI.

POSTALA STA PRIJATELJA. IGRALA STA SE IN ŠKROPILA Z VODO. RIBNIK JE POSTAL NJUN SKUPNI DOM.

Gašper Moborko, 2. r.

Pravljčna dežela

Pravljčna dežela je prav lepa.
Sliši se petje ptičic, žuborenje slapov
in vonja cvetenje rožic.

Travniki so lepi, zeleni,
z dišečimi rožicami okrašeni.
Gradovi so lepi in veliki,
prav nobene vojne ni,
vse lepo v miru in krasoti živi.

Sara Fras, 4. r.

Pod vrbo

Pod vrbo krasna hišica stoji,
v njej pa radost in sreča živi.
Ptičice veselo pojo,
rožice pa prelepo cveto.

Pod vrbo zeleno potok žubori
in mi srček hladi.

Karin Najdenik, 4. r.

Jurjevanje

Jurjevanje je praznik, ki ga praznujemo 23. ali 24. aprila. Takrat si želimo, da bi bilo lepo vreme, saj se večina vsega dogaja na prostem. Ljudje hodi jo od stojnice do stojnice in se družijo s prijatelji.

Kramarji prodajajo na stojnicah razne predmete za najmlajše in odrasle. Takrat lahko vidimo tudi sprevod konjev, z njimi pa Zelenega Jurija. Dogajanje poteka vse dopoldne.

Ana Tiana Bauman, 8. r.

Jurjevanje je star običaj v našem kraju. Ime je dobilo po Zelenem Juriju, ki je tudi naš zavetnik. Po navadi ga praznujemo 24. aprila. Običaj pa poteka nekako tako:

Zeleni Jurij je na konju prvi. Nosi namreč zastavo, ki je slovenska. Na sebi ima veje z zelenim listjem. Obraz ima skrit pod zelenimi listi vej. Napravi obhod po trgu in se tako predstavi vaščanom. Njegov pomen je prinašanje pomladi v deželo. Sledi še blagoslov konjev. Jurjevanje je res že zelo star običaj in prav je, da ga ohranimo našim zanamcem.

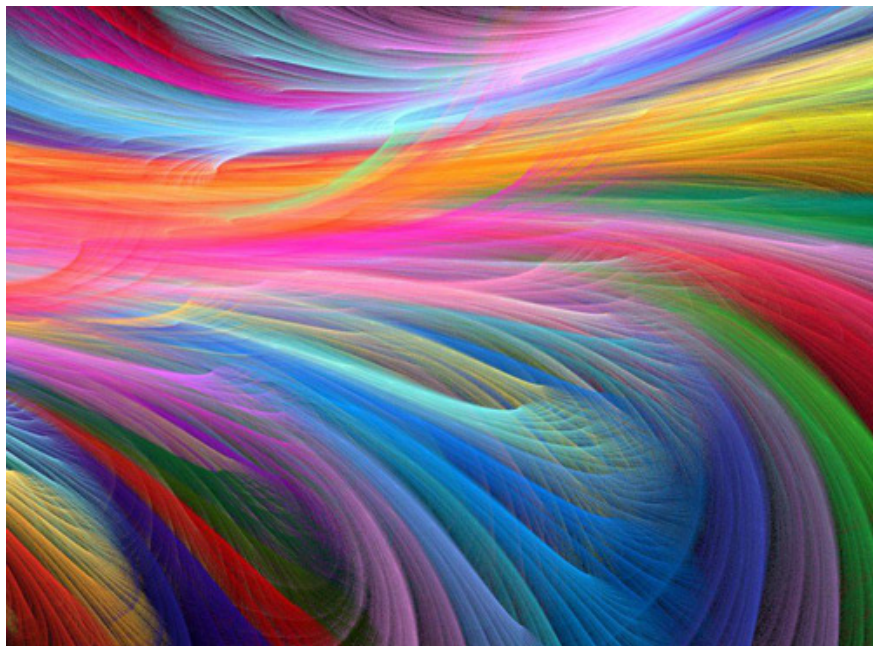
Rebeka Škrlec, 8. r.

Sreča

Sreča je vse, kar si želimo,
je topel dom, v katerem živimo.
Sreča je sonce, ki sveti nam,
sreča je prijatelj, najboljši vsak dan.

Vedno, ko spomniš se lepe misli,
v tebi srce zažari.
Sreča je zmeraj v vseh ljudeh.

Živa Waldbütter, 4. r.

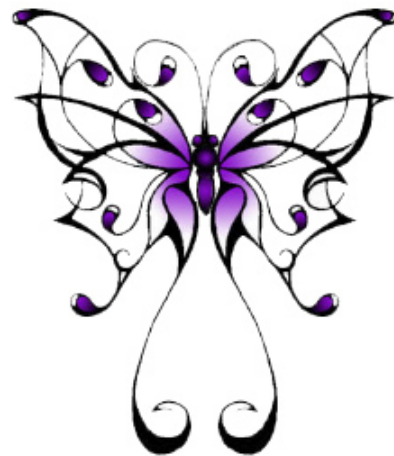
Mavrica

Mavrica je naravni pojav. Nastane na nebu, in sicer zaradi loma sončne svetlobe na vodnih kapljicah, kadar dežuje. Svetloba se lomi oziroma spremeni smer pri prehodu iz ene snovi v drugo. Mavrica je večbarvni lok z rdečo barvo na zunanji strani. Njene barve si sledijo v takšnem vrstnem redu: oranžna, rumena, zelena, modra, indigo in vijolična. Vijolična svetloba potuje najpočasneje in se v kapljicah najbolj lomi, zato je vijoličasta barva vedno na dnu mavrice. Rdeča pa se lomi najmanj in je zaradi tega vedno na vrhu.

Mavrico vidimo le takrat, ko nam sonce sije v hrbet. Prvi, ki jo je pojasnil, je bil Rene Descartes leta 1673. Ni pa mu uspelo pojasniti, zakaj je mavrica pisane barve.

Gabrijela Grabušnik, 8. r.

Rada bi bila metulj

<http://nice-tattoo-designs.blogspot.com/2009/11/nice-butterfly-tattoo-designs.html>

Če bi imela možnost odločiti se, kaj bi bila rada, bi se zagotovo odločila za metulja. Zakaj? Metulj je ljubka majhna žival, pisanih barv in lepih kril.

Metulj leta po travnikih, poljih, vrtovih, gajih in se večkrat ustavi na kakšni marjetici, tulipanu, vijolici. Ima majhna ljubka krila, ki ga ponesejo daleč po zraku. Ko zafrfota s svojimi krilci, se mi zazdi, kot da bi se narisala mavrica. Če bi se spremenila v metulja, bi letela visoko po zraku. Odletela bi v planine, v čist gorski zrak. Letala bi s cveta na cvet in poduhala vsak cvet posebej, da bi začutila, kako lepo diši. Letela bi nad reko, da bi začutila njeno svežino. Imela bi krila takšnih barv, kot je mavrica, majhna, lahkotna. Trup bi bil svetlo modre barve, oči pa zelene. Bila bi čisto majhen metuljček.

Ta želja se mi ne bo nikoli izpolnila, zato pa si bom samo predstavljala, da sem lep metulj, ki prav zdaj leta okrog mene.

Eva Ornik, 7. r.

POČITNICE

PRIŠLE SO POČITNICE. ZUNAJ JE BILA ZIMA. ZASPANA JUTRA SO MI BILA NAJBOLJŠA, KER SEM LAHKO DOLGO SPALA.

NA RAČUNALNIKU SEM IGRALA RAZLIČNE IGRE. IMELI SMO VELIKO OBISKOV. S KUŽKOM SMO ŠLI NA SPREHOD. Z BRATCEM SVA GLEDALA RISANKE.

Karmen Breznik, 2. r.

Živali in nesreče

Bilo je v ponedeljek. Prišel sem domov in naredil nalogo. Potem sem se odpeljal v gozd.

Nekaj časa sem se sprehajal po gozdu, ko sem nenadoma zagledal pred sabo črno-belega kužka. Od daleč sem zaslišal glasen zvok. Bilo me je strah, saj sem imel samo sedem let. Naenkrat sem zagledal tovornjak. Ravno v tistem trenutku je kužek stekel čez cesto. S kolesom sem odhitel po njega. Za las me je zgrešil tovornjak. Padel sem s kolesa in z glavo udaril v drevo. Kužek je bil na varnem, jaz pa sem se mu zasmilil. Stekel je k svojim najbližjim. Ko so prišli, so videli, da sem se žrtvoval za kužka. Odpeljali so me domov. Mama mi je dala obkladke. Potem so se pogovorili o nesreči. Vse sem jim lepo razložil. Preden so odšli, so se mi zahvalili in mi rekli, da se lahko igram z njihovim kužkom.

Od tedaj imam enega prijatelja več.

Domen Majer, 6. r.

To sem jaz

Ime mi je Laura. Stara sem devet let in hodim v četrti razred devetletke na Osnovni šoli J. Hudalesa Jurovski Dol.

Tone Konrad, 8. r.

Rada se rolam, vozim s kolesom, smučmi in igram različne igre. Hodim k mažoretkam. Ob petkih hodim h gimnastiki. Moja najljubša predmeta sta matematika in likovna vzgoja. Imam tudi sestro Barbaro, ki je stara deset let.

Laura Gragar, 4. r.

Čas počitnic

V četrtek zjutraj sem se zbudila, pospravila posteljo in šla zajtrkovat. Po zajtrku sem se umila. Ker je bilo zunaj hladno, sem ostala v hiši in se učila.

Ana Tiana Bauman, 8. r.

Doroteja Golob, 9. a

Na kosilo sem šla k babici. Po kosilu sem šla ven skakat na trampolin. Ob treh je prišla mama in skupaj sva šli v vrtec po brata Reneja. Nato smo šli v Avstrijo na banko. Ker je bil teden varčevanja, smo si izbrali vsak svoje darilo. Ker sem potrebovala še zimske čevlje, smo šli v Maribor. V trgovini sem srečala tudi sošolko Tadejo. Preden smo se vrnili domov, smo še šli v McDonald's.

To je bil najlepši dan med počitnicami.

Doris Ribič, 5. r.

Praznovanje rojstnega dne

Med počitnicami se je zgodilo marsikaj lepega. Medtem je bil tudi Žanov rojstni dan.

Ob pol dveh je prišel Žanov oče po Matica in mene. Ko smo prispeli, sva mu z Maticem čestitala in šli smo igrati ročni nogomet. Nato je prišel Žanov prijatelj Žan in vsi smo šli na računalnik. Ko je prišel Aljaž, smo spet šli igrati ročni nogomet. Nato smo se šli za pol ure skrivat. Potem smo šli jest. Jedli smo perutničke in čevapčiče, pečene na žaru. Ko smo se najedli, smo šli igrati nogomet. Potem smo z majhnim gumijastim valjem igrali nogomet, in sicer štiri tekme. Nato je prišel iz Lenarta Žanov oče. S seboj je prinesel ledeno torto. Bila je zelo okusna.

Tega rojstnega dne ne bom nikoli pozabil.

Jurij Štaner, 5. r.

Galileo Galilei

Rodil se je leta 1564 v Pisi, umrl pa 1642 v Arcetriju v Italiji. Galilei, profesor matematike na univerzi v Padovi, je bil predhodnik sodobne znanosti.

Njegova številna odkritja temeljijo na opazovanju, poskusih in premišljanju. Ko je izumil astronomski daljnogled, ki se po njem tudi imenuje, se je posvetil opazovanju neba in zvezd. Prišel je do spoznanja, da Zemlja ni središče sveta in da se vrti okrog Sonca, kar je trdil že Kopernik. Pri sedemdesetih letih so ga postavili pred cerkveno sodišče, kjer so trdili, da se Sonce vrti okrog Zemlje. Galilei je moral na kolenih preklicati svoje odkritje in priznati, da Zemlja miruje. Ko pa je vstal, naj bi tiho dodal: »In vendar se vrti!«

Prihodnost mu je morala priznati, da je imel prav.

Gabrijela Grabušnik, 8. r.

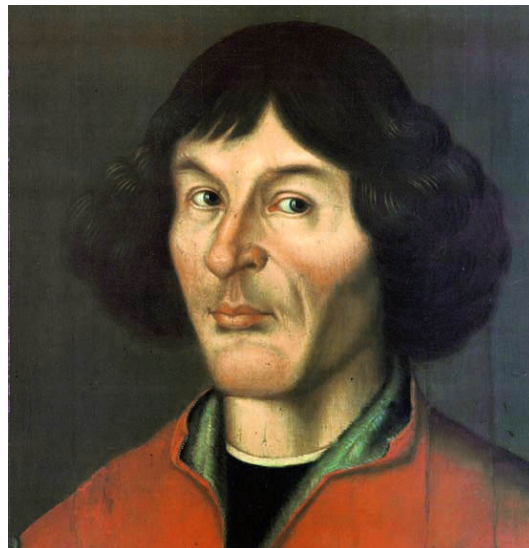

http://solarsystem.nasa.gov/multimedia/gallery/Portrait_of_Galileo_Galilei.jpg

Nikolaj Kopernik

Rodil se je leta 1473 v Tavinu, umrl pa je leta 1543 v Fromborku na Poljskem. Kopernik, fromborski kanonik, je študiral pravo in medicino. Najbolj pa ga je privlačila astronomija in popolnoma se ji je posvetil. Takrat so se v šolah učili, da se Zemlja ne premika in da je središče vesolja. Kopernik je s preučevanjem del starih učenjakov in opazovanjem ugotovil, da se Zemlja vrti celo dvakrat okoli sebe in okoli Sonca. Toda previdni astronom je o svojem nenavadnem odkritju spregovoril štirideset let kasneje, in sicer leta 1543 tik pred smrtjo. Novica takrat ni vzbudila pozornosti.

Ana Tiana Bauman in Rebeka Škrlec, 8. r.

http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/f/f2/Nikolaus_Kopernikus.jpg

Treba je mnogo preprostih besed

Pesem Preproste besede je bila objavljena v pesniški zbirki Majhnice in majnice. Ta pesniška zbirka je razdeljena na devet delov, in sicer: Čudež - rojstvo, Čenčarija - otroštvo, Čas črk in črt - šola, Čarodejka - ljubezen, Čarovnija - beseda, Čudaški dopisi, Čut za čuječnost - starožitje, Čudo - zemlja, Čar in dar - življenje. Pesnik pove, da ima življenje res rad, da ga ceni. To izvemo tudi v pesmi Dober dan, življenje, v kateri pesnik nagovarja življenje.

Tako kot vse ostale pesmi je tudi pesem Preproste besede lirski. Za lirske pesmi je značilno, da pesniki v njih izpovedujejo svoja čustva. Tudi Pavčkove pesmi so napisane tako. Vsaka njegova pesem ima sporočilo, ki nam pove veliko.

Pesnik je v pesmi Preproste besede izbral tri pomembne besede. To so besede: kruh, ljubezen in dobrota. Vsaka od njih ima svoj pomen. Pomenijo vodilne stvari v našem življenju. Brez teh preprostih besed bi bili ljudje slepci, kot nas poimenuje pesnik. Slepci, ki tavajo v temi. To pesnik opisuje v prvi kitici. Vse to pove s preprostimi besedami, ki jih lahko vsak razume. V drugi kitici Tone Pavček govori o tem, kdo sploh je. Opisuje, da moramo ljudje ljubiti tudi druga živa bitja in jim priskočiti na pomoč. Ampak zakaj moramo biti v tišini? Samo zato, da slišimo sebe? Ne! Temveč zato, da slišimo druge ljudi, živali, ki kličejo na pomoč, saj je okoli njih veliko stvari, ki so daleč od ljubezni in dobrote. Pa tudi, da slišimo bolečino njihovih src, ki kličejo in upajo na našo pomoč. Vedeti moramo, da nismo sami. Prisluhniti moramo tišini, da lahko slišimo srca, ki nam kažejo prave poti. Ob prebiranju pesmi najdemo v njej veliko besednih iger, metafor, besednih zvez, ki jih ne zasledimo v vsaki pesmi. Iz vsake besede je pesnik izvlekel pravi pomen, ki daje pesmi še poseben čar. Moram se ustaviti tudi pri barvah pesmi. Zdi se, da je celotna

Jože Bračič, 6. r.

pesem napisana bolj v temni barvi. Če pa se pogledimo globlje vanjo, pa lahko opazimo, da je v pesmih tudi nekaj živih, toplih barv. Na začetku pesmi so prisotne tople barve. Potem pa se te tople barve spreminjajo v hladnejše. Na koncu pa spet postanejo prijetnejše za oko in dušo.

Besedne igre. Pesnik se z besedami kar poigrava, ne le v pesmi Preproste besede, temveč v vseh svojih pesmih. Besedam spreminja pomen. To naredi kar se da zanimivo. Te besedne igre imajo v pesmi poseben pomen.

Pesnik je hotel s to pesmijo sporočiti, da se vse manj zavedamo svoje pohlepnosti. Ne zadovoljimo se s stvarmi, ki jih pesnik poimenuje z besedami, kot so: kruh, dobrota, ljubezen. Vedno zahtevamo

več, kot pa lahko imamo oz. potrebujemo za preživetje, ugodno življenje.

Rebeka Škrlec, 8. r.

Šolsko Cankarjevo tekmovanje

Šolsko tekmovanje iz slovenskega jezika za Cankarjevo priznanje je potekalo 8. 12. 2009. Udeležili so se ga učenci in učenke 6., 8. in 9. razreda.

Učenci 6. razreda so pisali razlagalni spis na temo knjige Ervina Fritza z naslovom Vrane, učenci 8. in 9. razreda pa na temo knjige Majhnice in majhnice, ki jo je napisal Tone Pavček. Pisali smo 90 minut v učilnici slovenskega jezika.

Regijsko tekmovanje je potekalo 2. 2. 2010 na OŠ Olge Meglič na Ptuju. Ob enih se je začel kratek kulturni program. Pozdravil nas je tudi ptujski župan g. Štefan Čelan. Nato smo se razdelili v devet razredov. Znova smo pisali 90 minut. Razmišljali smo na temo pesmi Učiteljica Pavla. Primerjali smo svoj in pesnikov odnos do šole. Po končanem tekmovanju smo dobili malico v telovadnici šole, kjer smo si lahko ogledali na diaprojekciji film, lahko pa smo se tudi odpravili domov.

Jasmina Zorjan, 9. r.

Tone Pavček

Tone Pavček se je rodil v majhni vasi v Šentjuriju na Dolenjskem, in sicer leta 1928. Prvi razred osnovne šole je obiskoval v Mirni Peči. Pravi, da se mu je priljubila lepa pot v šolo, a šole nikdar ni rad obiskoval. Čez leto dni je odšel v Ljubljano v tamkajšnji zavod za dečke – Marijanišče. Pravi, da je bila šola za silo dobra. V Ljubljani je kasneje končal klasično gimnazijo, nato pa se je po maturi vpisal na pravno fakulteto in jo tudi dokončal. Pravniškega poklica ni opravljal nikoli. Zelo rad

je imel knjige in literaturo. Rastel je s knjigami. Nekaj časa je bil novinar, delal je na radiu, vodil je Mladinsko gledališče v Ljubljani in bil glavni urednik Cankarjeve založbe. Vse življenje so ga zelo zanimale knjige in pisanje le-teh. S knjigami je spoznaval slovensko pa tudi tujo besedo. A najbolj ga je veselila »beseda vseh besed,« kot pravi sam, pesem.

Prve pesmi je napisal že v srednji šoli. Njegova prva pesniška zbirka pa je izšla leta 1953. Imenovala se je Pesmi štirih. Napisal jo je skupaj s svojimi pesniškimi prijatelji: Cirilom Zlobcem, Kajetanom Kovičem in Janezom Menartom. Izdal je tudi pesniško zbirko Dediščina (1982), Same pesmi o ljubezni (2008). Nam mladim in otrokom pa je gotovo najbolj znana pesniška zbirka Juri Muri v Afriki, ki je bila tudi nagrajena in se je prodala v velikem številu. Poleg te pa so za mlade in mlajše bralce zanimive tudi Vrtiljak, Majhnice in Pavček.doc.

Veliko njegovih knjig je izšlo tudi v tujih jezikih. Kljub veliki slavi in časti pa je pesnik preprost in vesel. Sam se nima za velikega pesnika in pravi, da že prihaja v »nespodobna leta«.

Mislim, da ima pesnik velik talent za pesnikovanje in da ga zato lahko upravičeno prištevamo med največje predstavnike naše sodobne poezije.

Agnes Kojc, 8. r.

Pesniška zbirka Vrane

Pesniško zbirko Vrane je napisal dramatik in pesnik Ervin Fritz. Najbolj mi je bila všeč pesem Savinjski kmet. Govori o kmetu, ki pripoveduje o tem, kako bo vranam poslal svojo sliko in da se bodo tako ustrašile, da bodo nazaj znosile vso koruzo, ki so jo pojedle.

Vrane so velike črne ptice, ki so podobne srakam. Vrane in srake pa imajo to skupno lastnost,

Blažka Grabušnik, 1. r.

da imajo rade svetleče predmete. Tisti človek, ki se grdo obnaša in kriči, je podoben vrani. Biti vrana v resničnem svetu po eni strani ni prijetno, ker je vedno več mest, onesnaževanja, škropljenih pridelkov in če si vrana, si pozimi lačen. Po drugi strani pa lahko vrane letijo po zraku in opazujejo svet iz ptičje perspektive. Vrane se v knjigi obnašajo kakor ljudje. V resničnem svetu pa sedajo po vejah, krakajo in kradejo pridelke s polj.

V pesniški zbirki so si vrane povsod podobne. Vse imajo človeške lastnosti. V resničnem svetu pa se vrane razlikujejo po barvi. Nekatere so čisto črne, druge pa sive. Všeč sta mi bili pesmi Eskadrilja in Baharija šempavska. Primerjamo ju lahko zato, ker se v obeh pesmih vrane bojujejo. Zanimivi sta tudi pesmi Pradedovo ljubezensko pismo in Pravnikov ljubezenski SMS. Obe pesmi govorita o ljubezni.

Ervin Fritz se je rodil 27. junija 1940 v Savinjski dolini. Očeta ni poznal, ker so ga Nemci med vojno ustrelili. Njegova mama je delala v tovarni. Po srednji šoli je odšel študirat v Ljubljano. Leta 1968 se je zaposlil na ljubljanski televiziji.

Ervina Fritz je zelo prizadela ženina smrt. Prav njej je posvetil ogromno pesmi. Njegove pesniške zbirke za odrasle se imenujejo: Hvalnica življenja, Dan današnji, Minevanje, Okruški sveta,

Slehernik, Črna skrinjica. Za otroke pa: Dimnikar je črn grof, Svet v naprstniku, Mavrica Mavra.

Vesna Zemljič, 6. r.

O vranah

Vrane so črne ali sive ptice, imajo dolg, oster kljun, v letu široko razprejo svoja krila. Živijo v jatah. Gnezdijo blizu hiš in se oglašajo s krakanjem.

Ko pogledam po prostranem polju, zagledam jato črnih ptic, kako čepijo na drogovi in se spuščajo na polja po hrano. To so vrane. Tudi ko jih opazujem, ugotovim, da se lahko ure in ure ne premaknejo. Za vrane velja, da so pogrebne ptice, ker so črne. Večkrat slišimo pregovor, da vrana vrani ne izkljuje oči. To pomeni, da si vrane med seboj pomagajo. Če bi bil vrana, bi brezskrbno letel pod oblaki in se igral z drugimi vranami. Ker bi živel v jati, mi ne bi bilo nikoli dolgčas. Vrane so pozimi žalostne, ker nimajo hrane, zato komaj čakajo na pomlad.

Tudi ljudje živijo v družinah, si med seboj pomagajo, radi so brez skrbi in bi kdaj radi leteli pod oblaki. Ljudje in vrane so si podobni. Vrane so črne navzven, ljudje pa navznoter. Včasih se tudi jaz počutim kot vrana in to takrat, ko nagajam in se prepiram.

Primerjamo lahko pesmi Naj stanje in Perspektiva, ker v obeh pesmih pesnik opisuje brezskrbnost letenja pod oblaki. Najbolj zanimiva pa se mi je zdela pesem z naslovom Savinjski kmet, v kateri pesnik na šaljiv način opisuje odnos kmeta do vran. V tej pesmi najdemo veliko primer in rim. Iz pesmi Razglas izvem, kakšne so vranje pravice. V njej najdemo polno okrasnih pridevkov. V pesmi Tiste z Vranskega pa pesnik govori v šaljivem, neknjižnem jeziku o kmetici, ki graja vrane, kako letijo z Vranskega na Gomilsko. Največ pa izvem

iz hudomušno povzete pesmi Bela vrana, ki govori o tem, kako bela vrana prileti na žico in zagleda okoli sebe drugačne črne vrane, ki jo začnejo zbadati in kljuvati.

Pesnik Ervin Fritz uporablja domišljijско-pesniški jezik. V nekaterih pesmih uporablja tudi neknjižne besede. Največ neknjižnih besed najdemo v pesmih z naslovom Tiste z Vranskega in Savinjski kmet.

Domen Pivljakovič, 6. r.

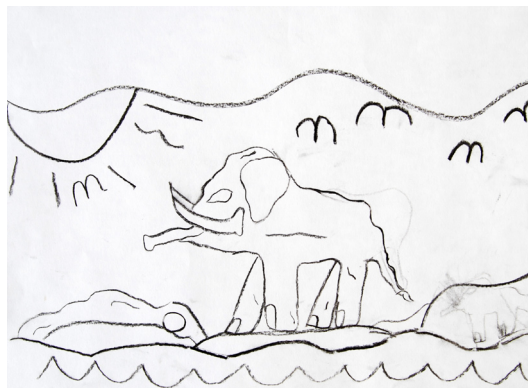
Vrane

Vrane so del velike narave, katere del smo tudi ljudje. Precej velike ptice so sivo črne, nekatere čisto črne, so malo večje od kavk in manjše od krokarjev. Družijo se v jate, vidimo jih na poljih, v mestih in trgih. Ne selijo se v južne kraje.

Kmetje jih ne marajo, ker uničujejo pridelek na poljih. Vrane letijo po nebu in vidijo skoraj vse. V zraku lahko delajo salte, nam pa se potihlo smejijo. Lepo je biti vrana tudi zato, ker se zadržujejo v jatah in niso osamljene. Vrane se obnašajo, kot da so glavne, za hrano se stepejo, drzno letijo po zraku ter odganjajo druge ptice. Podobne so si po prehranjevanju in po zunanem izgledu, različne pa po obnašanju.

Tudi ljudje smo včasih podobni vranam. Prva pesem v zbirki z naslovom Vrane je Domači opravki. O njej razmišljam zato, ker imam tudi jaz podobne opravke: pometam, pomivam in sušim, ampak ne neba, temveč našo hišo. Druga pesem je Bela vrana, ki govori o drugačnosti. Pesem primerjam zato, ker sem tudi sam drugačen od drugih, nekatere dražim in zato name kdaj pa kdaj vpijejo.

Ervin Fritz govori v domišljijškem pesniškem jeziku. Ob branju pesmi o vranah sem se spomnil basni o vrani in sokolu. Dve vrani sta se prepirali, katera je bolj črna. Ker se nista mogli odločiti, sta

Gregor Sulcer, 3. r.

poklicali sokola. Ta je priletel in vrani sta čakali. Rekel je, da sta obe enako črni, zato morata poginiti in ju je ubil ter pojedel.

Ervin Fritz se je rodil 27. junija 1940 v Preboldu v Savinjski dolini. Svojega očeta ni poznal, saj so ga kmalu po njegovem rojstvu ustrelili Nemci. Njegova mama je bila tekstilna delavka v preboldski tovarni. Kot mlada vdova z majhnim otrokom se je težko preživljala.

Pesnik je prvo pesem objavil pri trinajstih letih. Po osnovni in srednji šoli se je vpisal na študij dramaturgije na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo v Ljubljani. Leta 1963 se je najprej kot dramaturg zaposlil pri ljubljanski televiziji, nato je štiri leta prevajal drame in filme. Pozneje se je zaposlil na Radiu Slovenija, kjer je bil dolga leta dramaturg in urednik otroških radijskih iger. Žena mu je umrla tragično in je veliko pesmi posvetil prav njej. Danes živi in ustvarja v Ljubljani. Piše gledališke, radijske in televizijske igre. Prevajal je pesmi nemškega pesnika in dramatika Bertolta Brechta. Delo Ervina Fritza za mlade zajema veliko pesniških zbirk.

Tomaž Korošec, 6. r.

Nasilje vsak dan

Nasilje se dogaja vsak dan. O njem tudi vse več govorimo, razmišljamo in ugotavljamo, zakaj se sploh dogaja, kdo je največji krivec. Po moje na ta vprašanja ni pravega odgovora.

Nasilje se dogaja tudi v šolah. Po navadi se nekateri učenci pretepajo, prerivajo in potiskajo. Vse to je fizično nasilje in veliko jih meni, da je to najhujše. Obstaja pa tudi psihično nasilje, pri katerem se ozmerjamo, govorimo neprijetne stvari. Velikokrat dajemo grde oziroma hudobne vzdevke. In kdo je običajno najbolj deležen takšnega nasilja? Seveda tisti, ki so nemočni, nosijo očala ali pa niso tako lepi. A zakaj jih ozmerjamo, saj niso nič naredili. Misliš si: ta je dolgi in suhi, pa mu bomo rekli prekla. S tem se posameznik hoče delati frajerja, ki si kaj upa. Po moje je ta strahopetec. Če že mora koga užaliti, potem nekoga, ki je enako velik ali močan.

Pravijo, da nasilje in napadalnost obstajata vsaj toliko časa, kot obstaja samo človeštvo. Nasilje pa obstaja tudi v družini. Po navadi so krivci alkohol, droge, včasih tudi denar. Pri družinskem nasilju najbolj trpijo otroci. Običajno jih starši pretepajo ali vsak dan brez razloga na njih kričijo. Če se starši na nas kregajo, še to ni nasilje. Pretirano nasilje pa lahko privede tudi do zelo hudih stvari. Tudi do smrti, zato je pomembno, da hitro povemo, kaj se dogaja. Pri tem nam lahko pomagajo razne organizacije. Če gledamo na primer poročila, koliko nasilja se zgodi dnevno, kolikokrat se kakšno dejanje konča tragično, bi lahko rekli, da je takšnega nasilja veliko. Pri družinskem nasilju ima tudi država pravico in dolžnost, da staršem odvzame otroke ter jih s tem zaščiti pred nadaljnjim nasiljem.

Imam to srečo, da se mi kaj takšnega ni zgodilo. Če pa me vprašate, kaj bi naredila, da bi se nasilje zmanjšalo, imam nekaj predlogov. Najprej bi

Matej Zorman, Jože Čuček, 7. r.

morali vsako leto vsaj enkrat obiskati vse družine v Sloveniji in preveriti, kakšne razmere so v njih. V šolah bi se lahko več pogovarjali o tem. Nisem prepričana, ali bi kateri od mojih predlogov pomagal. Najpomembnejše pa je, da vsaka žrtev pove, da je žrtev nasilja. Če to zadržuješ v sebi, potem ne moreš jesti, piti in nočes v šolo. Najbolj bi si želela, da nasilja ne bi bilo toliko in da bi izginilo. Vsem, ki povzročajo nasilje, bi povedala, da so najslabši ljudje in da bi se morali zavedati, kakšni so.

Zaključila bi s tem, da bo nasilje prisotno vedno z nami v našem življenju. Upam le, da ga bo čim manj. Zahvala gre vsem, ki pomagajo žrtvam nasilja.

Katja Emeršič, 7. r.

Vrste nasilja

Nasilje je nezaželen oblika medsebojnih odnosov. Poznamo psihično, fizično in spolno nasilje. Večina, ki jih izvaja nasilje, se ne zaveda posledic, ki jih sčasoma prinese nasilje. Žrtve nasilja so najpogostejše ženske, matere z otroki, otroci, mladostniki, mladostnice in invalidne ter starejše osebe.

Na kratko bom opisala vrste nasilja, kaj so posamezne vrste nasilja in kakšne so posledice. K fizič-

nemu nasilju spada odrivanje, klofutanje, lasanje, zaklepanje žrtev v stanovanje, brcanje, pretepanje, ipd. Posledice fizičnega nasilja so razne poškodbe, kot so modrice pa tudi različne psihične težave, kot so napadi joka in panike, depresivnost, izolacija, občutek nemoči, misli na samomor... Posledice spolnega nasilja so bežanje, poskusi samomora, izolacija, različne oblike odvisnosti. Psihično nasilje je nadzor, neprestane zahteve, poniževanje, tiranska pravila, žaljenje in norčevanje. Posledice psihičnega nasilja so ranljivost, občutek nemoči, napadi panike, napadi joka, zloraba mamil, misli na samomor, nemotiviranost, izguba zaupanja, težave s spominom, dvomi v svoje duševno zdravje, alergije in glavoboli.

Veliko ljudi nas želi, da nasilje ne bi obstajalo. Da bi preprečili nasilje, se moramo zavedati, kakšne posledice ima in ga moramo seveda poskušati odpraviti. Posebno nalogo imajo poleg širše javnosti in politike delavci vladnih institucij in nevladna gibanja, ki lahko na temeljih svojih strokovnih znanj in izkušenj v praksi prispevajo h kvalitetnejšim smernicam za zmanjšanje, hitreje prepoznavanje in s tem preprečevanje ter tudi kvalitetnejše reševanje nasilja v naši družbi.

Če smo žrtev nasilja, se lahko obrnemo na telefon za mladostnike, na Center za socialno delo in na policijo.

Doroteja Križan, 7. r.

Ali smo enakopravni?

Da. V naši državi in tudi drugod po svetu smo večinoma enakopravni. So pa seveda temne izjeme. V nekaj predelih Afrike še vedno prihaja do razlikovanja med črnsko in belo raso, s tem pa posledično tudi do izkoriščanja šibkejših in drugačnih. Med moškimi in ženskami še nisem opazila nobenih razlik, ki bi bile velike. Seveda pa so zagotovo še vedno majhne razlike, na primer do zdaj

Nina Terbuc, 6. r.

še v Sloveniji ni bilo nobene ženske predsednice. Vedno so ta položaj zasedali le moški.

Drugače pa je v odnosih z ljudmi, ki imajo kakšno telesno hibo. Za marsikaterega invalida, pa naj bo ta gluh, slep ali kako drugače prikrajšan, mnogi ljudje rečejo: »Saj ta pa ne bo v življenju nikoli nič dosegel. Dajmo ga v dom ali zavod, kjer bo živel njemu primerno in s sebi enakimi.« Za nekatere je zavod res uteha, ker niso sposobni živeti in skrbeti sami zase. Toda pomislite malo na takšne, kot sem jaz, ki lahko živimo z »normalnimi« ljudmi in se lahko, sicer z omejitvami, vklapljam v

družbo in okolje. Nekateri pa bi nas dali v zavod. Si predstavljajte, kako bi bilo invalidnemu človeku, ki bi lahko sam živel svoje življenje, pa je bil vsa ta leta v zavodu? Nekega dne bi prišel na primer v Tuš planet, pa ne bi vedel, ne kod ne kam. Ne bi imel ne partnerske zveze niti nobenega prijatelja ali zaupnika. Bodimo torej strpni do vseh drugačnih, saj lahko marsikaj dosežemo. Samo pomislite na črnskega predsednika Združenih držav Amerike Baracka Obama ali Hellen Keller, ki je bila gluha in slepa pa je napisala knjigo. In če pogledamo v zgodovino, je bilo podobno tudi z Beethovnom.

To so vsi tisti, ki so in še prispevajo k zgodovini človeštva vse najboljše, zato nikar ne imejmo presodkov, ki jih v resnici sploh ni.

Agnes Kojc, 8. r.

Ljubezen in prijateljstvo

Razredna skupnost 8. razreda se je odločila, da prouči temo ljubezen in prijateljstvo. Na začetku smo se pogovarjali o tem, kaj je ljubezen in kaj je prijateljstvo. Izdelali smo tudi anketo o ljubezni in prijateljstvu ter prišli do zanimivih odgovorov.

Odločili smo se, da vam temo predstavimo v obliki igre vlog.

Gabrijela: Veš, Ana, ob besedi ljubezen me kar stisne v želodcu.

Ana: To pomeni, da si že bila zaljubljena.

Gabrijela: Da, že v vrtcu sem rada opazovala postavne fante. Letos pa se z mano dogaja še veliko več. Oh, kakšne spremembe doživljam. Moja lica velikokrat zardijo. Verjetno je tudi to ljubezen. Sicer pa, kaj smo pravzaprav osmošolci zapisali o ljubezni?

Ana: Ni življenja brez ljubezni. Tudi če tega ne zaznavamo, je res. Brez ljubezni ni življenja, tako kot ga ni brez sonca. Ljubezen je prisotna v razredu, med sošolci, v družini in še kje drugje.

Tjaša: Slišim, da se pogovarjata o ljubezni.

Domen Korošec, 2. r.

Ljubezen je tudi zlorabljena beseda, saj je v svetu izgubila svoj pomen. Izgubila je svojo vsebino. Kaj pa ljubezen do sočloveka? To, kar se dogaja na Bližnjem vzhodu, vojne, katerih žrtve so tudi otroci. Je to ljubezen?

Cindy: Ali smo Slovenci pokazali ljubezen drug do drugega? Verjetno še premalo. Predlagam, da najprej začnemo sami pri sebi. Ko bomo mi vsi začutili ljubezen, ko bomo ljubljeni in bomo to besedo večkrat uporabili tudi v šoli, se bomo naučili najlepše moralne vrednote.

Ana: Kako pa bi sicer lahko živeli brez ljubezni?

Rebeka: Kakšna pa je razlika med ljubeznijo in prijateljstvom?

Ana: Pravi prijatelj je tisti, ki ima tudi nas za prijatelja. Je oseba, ki ji lahko zaupaš in ti pomaga v najtežjih trenutkih življenja. Je oseba, ki se ji lahko nasloniš na ramo, jo primeš za roko in ji pripoveduješ o svojih doživetjih. To je pravi prijatelj.

Rebeka Škrlec, 8. r.

Športni dan

V sredo, 20. 1. 2010, smo imeli športni dan. Izbirali smo lahko med drsanjem, fitnessom, sančkanjem, pohodom in smučanjem.

Vsa dekleta osmega razreda smo si izbrale fitness, ki je potekal v Lenartu. Najprej smo odšli v prostor, kjer je potekala aerobika in se razdelili v tri skupine. Prva in druga skupina sta odšli na naprave za fitness, tretja skupina pa se je pogovarjala o zdravi prehrani. Nato smo se zamenjali. Preizkusili smo vse naprave. Zraven smo lahko gledali tudi televizijo in poslušali glasbo. Na koncu smo vsi spili napitek. Lahko smo izbirali med vanilijo in čokolado. Dobili smo tudi kartice z 10% popustom.

Tjaša Repa in Ana Tiana Bauman, 8. r.

Geografsko tekmovanje

V sredo, 20. 1. 2010, smo se nekateri učenci 7., 8. in 9. razreda udeležili tekmovanja iz geografije. Ker smo imeli ta dan športni dan, je potekalo tekmovanje v dveh delih.

Zjutraj ob 8. uri smo se zbrali v slovenski učilnici ter počakali gospoda ravnatelja, ki nam je povedal nekaj spodbudnih besed. Lotili smo se pisnega dela. Nekateri so že oddajali liste po desetih minutah pisanja. Prvi del je trajal približno pol ure, drugi del pisanja pa se je začel ob 14.15 uri. Bil je terensko delo. Prvih nekaj nalog smo naredili v razredu, ostale pa smo rešili zunaj. Terenski del je bil zanimiv, saj je obsegal merjenje temperature zraka, merjenje naklona pobočja, itd. Drugi del smo končali približno ob 15. uri.

Ceprav smo imeli športni dan, smo tekmovanje opravili zelo dobro.

Gabrijela Grabušnik, 8. r.

Gledališka predstava Zlatorog

http://www.sing-mb.si/en/wp-content/uploads/2009/02/web_1.jpg

V torek, 2. 2. 2010, so imeli učenci predmetne stopnje prvi kulturni dan. V Slovenskem narodnem gledališču v Mariboru so si ogledali gledališko predstavo, in sicer opero Zlatorog.

Izvedli smo kratko anketo in povprašali učence 6. razreda za mnenje. Njihovi odgovori pa so bili takšni:

Predstava mi je bila zelo všeč. (Urban Škrlec, Alen Gungl, Amadeja Lavrenčič, Adrijana Horvat, Nadja Jager, Domen Pivljakovič)

Predstava mi je bila še kar všeč. Najbolj mi je bil všeč lovec. (Tilen Köpp, Žan Jovanovič)

Predstava je bila zanimiva. Najbolj mi je bilo všeč igranje orkestra in petje igralcev. Vsi prizori so bili čudoviti razen prvega, ko je lovec prišel v Špelino hišo in mu je njen oče pripovedoval o zlatorogu in zakladu. (Larisa Horvat, Vesna Zemljčič)

Všeč mi je bila cela predstava razen tisti prizor, ko je lovec ustrelil zlatoroga, ker je preveč počilo in sem se ustrašila. (Anja Lorber)

Predstava je bila zelo doživeta. Všeč mi je bil lovec pa tudi konec predstave. (Nina Terbuc)

Bila je dobra predstava, pri kateri je čas hitro minil. Najboljši igralec je bil trentarski lovec. (Ti-

[Paleta dejavnosti]

motej Kranar)

Predstava mi je bila zelo všeč, ker so igralci peli. Predvsem pa mi je bil všeč drugi prizor, ker je nastopalo veliko igralcev. (Blaž Hobot)

Opera Zlatorog mi je bila všeč. Najbolj mi je bilo všeč, ko je lovec plezal po skali in je kar naenkrat počilo. Všeč mi je bil tudi ples. (Tomaž Korošec)

Predstava je bila zelo doživeto zaigrana, zato mi je bila zgodba o zlatorogu še bolj zanimiva. Navdušilo me je predvsem to, koliko besedila mora znati operni pevec na pamet. Zanimivo mi je bilo tudi to, kako so kar naenkrat zamenjali sceno. Na začetku se je vse dogajalo pri peči v hiši, čez nekaj minut pa se je dogajanje preselilo v gostilno Pri Katri. (Anja Zorjan)

Predstava je bila lepo zaigrana. Najbolj všeč mi je bil tisti prizor, ko je hotel trentarski lovec ustreliti zlatoroga, da bi dobil rožo. (Andrej Horvat)

Vlasta Kavran

Tekmovanje iz biologije

V četrtek, 4. 2. 2010, je potekalo tekmovanje iz biologije. Letos je bila tema Zveri Slovenije, in sicer volk, ris in medved.

Gradivo nam je dala učiteljica Majda Kolarich, ki je bila naša mentorica. Na tekmovanju smo dobili tekmovalno in ocenjevalno polo. Naloge so bile kar težke. Morali smo obkroževati odgovore, izbirati med pravnimi in napačnimi odgovori ter tudi kaj opisati. Na koncu smo morali na ocenjevalno polo vpisati odgovore, za katere smo se odločili. Odgovori, ki so bili obkroženi na tekmovalni poli, se niso upoštevali. Nalog je bilo 36, možnih točk pa 40.

Za bronasto priznanje je bilo dovolj 28 točk.

Tjaša Repa, 8. r.

Naš največji kulturni praznik

V nedeljo, 7. 2. 2010, smo praznovali Prešernov dan. To je naš največji kulturni praznik na Slovenskem in ga praznujemo 8. februarja.

Nastopajoči smo se za ta dan tudi veliko pripravljali. Na proslavi so poleg učencev nastopili še Jurovski oktet, Pomladni zvoki in Twirling, plesni in mažoretni klub Lenart. Učenci smo pripravili recitaciji, zapela je vokalna skupina, mladinski zbor je zapel pesem Krila, otroški zbor pa pesmi Sreča na vrvi in Jaz bi rad cigajnar bil. Zaplesali so tudi člani mladinske folklore. Tudi gospod župan Peter Škrlec je namenil temu prazniku nekaj besed. Naš gost je bil častni član Lenarta gospod Lojze Peserl. Prireditelj je povezovala gospa Vida Ornik, ki je prebrala nekaj Prešernovih pesmi, in sicer: Zdravljico, Sonetni venec in O Vrba, srečna, draga vas domača. Kot zadnjo in najzanimivejšo točko so pripravile plesalke twirlinga iz Lenarta, saj so nastopale v temi. Navadne palice so zamenjale s palicami, ki so imele lučke.

Prireditelj je trajala več kot eno uro in gledalci so bili zadovoljni.

Gabrijela Grabušnik, 8. r.

France Prešeren

Naš kulturni praznik praznujemo 8. februarja, in sicer v spomin na smrt našega največjega pesnika Franceta Prešerna.

Rodil se je v Vrbi na Gorenjskem, 3. decembra 1800. Otroci so ga klicali Doktor fig. France Prešeren je umrl, ko je bil star 49 let. Spesnil je mnogo lepih pesmi, med njimi tudi Zdravljico, ki je naša himna.

Dan pred praznikom v Cankarjevem domu v Ljubljani podelijo Prešernove nagrade.

Srečko Polše, 4. r.

Otroški parlament

V mesecu februarju so potekale priprave na šolski parlament, ki se je odvijal 11. februarja 2010. Učenci 8. razreda smo se odločili, da bomo učencem predstavili rasno diskriminacijo.

Z našo razredničarko smo izbrali nekaj učencev. To so bili: delegata Andrej Ketiš in Tilen Hobot, Klemen Škamlec, Denis Verle, Rebeka Škrlec, Davorin Živko, Tjaša Repa, Gabrijela Grabušnik in jaz. Vključili smo tudi učenko Agnes Kojc, vendar je zbolela. Odločili smo se, da bomo rasno diskriminacijo predstavili v obliki igre vlog po knjigi Princeska z napako. Uvodno besedo sem imela jaz. Za projekcijo je bil odgovoren Tilen Hobot, pripravila pa jo je Rebeka Škrlec. Gabrijela Grabušnik je igrala na klavir. Za igro smo izbrali Rebeko Škrlec, ki je igrala begunko Fatimo, in učence: Tjašo Repa, Davorina Živka, Denisa Verleta in Klemna Škamleca. Pri predstavitvi smo omenili nekaj znanih osebnosti, kot so: Nelson Mandela, Martin Luther King in Mahatma Ghandi. Prebrali smo tudi spis z naslovom Ali smo enakopravni, ki ga je napisala Agnes Kojc. Ker je Agnes zbolela, jo je nadomestila Rebeka Škrlec.

Tako smo učence opozorili o rasni diskriminaciji predvsem na to, naj bodo vedno strpni in pravični do drugačnih. Pravice imamo zagotovljene po ustavi Republike Slovenije.

Ana Tiana Bauman, 8. r.

Pust, pust, krivih ust

Pust nas razveseli enkrat na leto. Pusti nam, da si nadenemo najrazličnejše maske in obleke ter zarajamo naokrog. Vsi vemo, kako je to, ko se našemiš, si nadeneš masko in potem noriš, se veseliš in si prepričan, da te nihče ne pozna. Tako je bilo tudi na naši šoli v soboto, 13. 2. 2010, ko so se

Karin Najdenik, 4. r.

Tjaša Gamser, 4. r.

predstavile pustne maskare. Izvirne maske so bile nagrajene, potem pa je sledila povorka po kraju.

Uredniški odbor

Proslava ob 8. marcu, dnevu žena

V ponedeljek, 8. 3. 2010, smo imeli proslavo ob dnevu žena, ki se je začela ob 16. uri v kulturnem domu. Nastopajočih je bilo veliko, zato je trajala uro in pol.

Otroci iz vrtca so se predstavili s pesmicami, učenec Gašper Waldhütter pa je spretno zaigral na harmoniko. Lutkovno igrico Izgubljena žogica so zaigrali učenci prvega razreda, z dramatizacijami pa so se predstavili četrtošolci. Učenci šestega razreda so popestrili proslavo z deklamacijami, sedmošolci pa z dramsko igro Žogica Nogica. Z glasbenimi točkami so se predstavili Anja Zorjan, Amadeja Lavrenčič in Tilen Köpp, saj so zaigrali na harmoniko in klavir. Dekleta osmega in devetega razreda so zapele pesem z naslovom Le s teboj.

Proslave se je udeležilo veliko mam. Učenci so jim ob tem prazniku podarili darila, ki so jih naredili skupaj z mentoricami. 8. marec je minil v znamenju bližajoče se pomladi.

Gabrijela Grabušnik in Rebeka Škrlec, 8. r.

Projekt Turizmu pomaga lastna glava

Letošnji 24. festival Turizmu pomaga lastna glava z naslovom Moj kraj – moj ponos predstavlja velik izziv in doprinos mladih k razvijanju odnosa do domačega kraja. Vsi, ki uživamo v tem delu Slovenije, lahko s ponosom zremo v prihodnost. Še posebej so ponosni tisti, ki so skozi zgodovino ustvarjali in sooblikovali naš kraj. Pripadnost našemu kraju čutimo tudi učenci turističnega podmladka na OŠ J. Hudalesa in oblikovali smo turistično nalogo z naslovom Glas Jurovčana. V turistični nalogi smo opredelili vse to, kar povezuje ta misel: »Če potuješ po naši domovini, naj te

pot pripelje v jurovski svet, med griče, doline, travnike in polja in med dobre ljudi. Pri nas boš našel sprostitev od napornih delovnih dni. Tu so doma prijaznost, srčnost in domačnost. Za naš kraj velja neokrnjenost narave, nenarejenost in nepokvarjenost. Mir, tišina, v zelenje odeta okolica, kraj, kjer te v jutranjem svitu zbudi ptičje oglašanje, kraj, kamor se lastovke in štokrlje še vedno vračajo, pomirjujoče okolje za vse, željne miru in gibanja. Je kraj raznolikosti. Kraj, ki nosi v sebi vonj po domači slovenjegoriški kuhinji in vonj po preteklosti, pristnosti ter prvobitnosti. Ali ni to ponos? S turistično nalogo želimo promovirati naš kraj v ožji in širši okolici in »jurovski svet« ponesti tudi izven naših meja.

Občina Sv. Jurij je med mlajšimi občinami v Sloveniji in je v turizmu šele na začetku svojega razvoja. Ob izgradnji osnovne infrastrukture so naši krajanji pričeli razmišljati o drugih možnostih, ki bi naš kraj ohranile takega, kot je, v smislu ohranjanja kulturne in naravne dediščine. V turističnem produktu želimo promovirati naš kraj, ki kaže prihodnost, tisočere možnosti in upanje. Naša ciljna skupina so izletniki in sezonski turisti, ki lahko na turističnih kmetijah preživljajo počitniški oddih. Z nalogo želimo vzpodbuditi k pozitivnemu odnosu do naravne in kulturne dediščine. Dediščino našega bivalnega okolja želimo umestiti v današnji čas. Jurovski človek, preprost in skrben, še ni našel zanesljivega mesta v svoji prihodnosti. Zdaj je čas, da se tudi mlajše generacije zavemo bogastva narave in dediščine in da bi s ponosom ohranjale to, kar so nam zapustili naši prednamci. Jurovski Dol je svet zase. Je svet vrednot in preprostosti. Je pa tudi svet, ki si zasluži pozornost in večjo prepoznavnost v slovenskem in tujem prostoru. Že četrto leto sodelujemo v projektu Turizmu pomaga lastna glava. Pred štirimi leti smo iskali možnosti razvoja turizma v našem kraju, naslednje leto smo izdelali turistični produkt o domači, pri-

stni kulinarčni ponudbi. Lansko leto smo se lotili turistične naloge Po poti prijateljstva treh občin in iskali možnosti sodelovanja med občinami Sv. Jurij, Benedikt in Sv. Ana. Izvedli smo že odmevne prireditve, ena izmed njih je bila Gradimo mostove. Izpostavili smo sodelovanje z društvi v kraju, občino Sv. Jurij, pomagali pri razvijanju vodne turistične poti »Jurovska pot« v dolini Globovnice. Ali ni to naš ponos? Sadovi dela in sodelovanja so vidni, potreben je še korak naprej, naš kraj uvrstiti v prepoznavnost in z oglaševanjem ter različnimi oblikami promocije doprinesti še k večjemu zanimanju za naš kraj. To je bil cilj naše naloge.

Turistično nalogo bomo predstavili v Mercator centru v Mariboru, in sicer 13. 4. 2010. Mladi na določene stvari gledamo iz drugega zornega kota. In prav to je naša prednost - sveže ideje ter mladostna zagnanost. 24. 4. 2010 bomo pripravili turistično stojnico, na katero bomo vabili ljudi s slovenjgoriško gibanico. Učenci turističnega podmladka bodo obiskovalcem nudili promocijsko gradivo. Na stojnici bodo torej animacije, ki bodo pripravljene tako, da bodo privabile vsakogar. V program bomo vključili folkloro, mažoretke in glasbenike. Pripravljen bo tudi vodnik Občine Sv. Jurij skozi oči starih šeg in navad, ki ga bo lahko vzel vsak mimoidoči. Ponudili jim bomo tudi lastnoročno izdelane spominke. Kraj bomo predstavili tudi na osrednji prireditvi ob 4. občinskem prazniku.

Mentorica: Milena Kokol

Na poti k Senekovičevemu dvorcu

Gostoljubje domačinov

Kazalo

Uvodnik.	1
Čarovnija pravljič.	2
Dnevnik, moj najboljši prijatelj	9
Iz bajeslovnega sveta	11
Svet dramatike.	14
Naš kraj – naš ponos	17
Očistimo Slovenijo!	18
Haiku poezija	20
Literarni natečaj na temo Železnice	21
Pomladna mavrica	22
Drobne zgodbe	25
Leto astronomije	27
Cankarjevo tekmovanje	28
Bodi kul.	32
Paleta dejavnosti	35

Šolski žarek, glasilo OŠ J. Hudalesa Jurovski Dol

Uredniški odbor:

Ana Tiana Bauman
Mojca Črnčec
Katja Emeršič
Rebeka Fišer-Emerih
Stefani Grdja
Gabrijela Grabušnik
Lucija Kauran
Agnes Kojc
Doroteja Križan
Urška Nudl
Eva Ornik

Tjaša Repa
Rebeka Škrlec
Mojca Toš

Mentorica: Vlasta Kavran

Računalniško oblikovanje in priprava za tisk: Dani Sajtl

Lektoriranje: Vlasta Kavran

Naslovnica: Tomaž Korošec in Ana Šuster

Tisk: Štrakl, d.o.o., Sveta Trojica

Število izvodov: 200

April 2010

